

# THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to  
MR. R. SCHAAFSMA  
524 Henry Ave., S. E.  
Grand Rapids, Mich.

## EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,  
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.  
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P.  
De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev.  
C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman,  
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to  
REV. H. HOEKSEMA  
1139 Franklin St., S. E.  
Grand Rapids, Mich.

Vol. XVI, No. 7. Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

JANUARY 1, 1940

Subscription Price \$2.00

## MEDITATION

### Thy Mercy, O Lord

*Let thy mercy, O Lord, be upon us,  
according as we hope in thee.*

*Ps. 33:22.*

New Year's morning!

Yet, there is nothing new under the sun!

Old things have not passed away, all things have not become new.

Still we move about and whirl around, with all men and all things, within the vicious circle of vanity, hemmed in on all sides by impenetrable darknesses, limited everywhere by things earthly and temporal, and there appears to be no way out. . . .

Vanity of vanities!

It is still true, also on New Year's morning, that our eyes open upon a scene of labor and toil that yield no profit. Generations come and go, children are brought forth with travail, men pass away in sorrow, and there is no progress from one generation to another. The sun rises and sets, and in its course through the heavens witnesses the same scenes of fruitless activity and toil every day. All things earthly are like the wind, which "goeth toward the south, and turneth about to the north, and whirleth continually, and returneth according to its circuits;" or like the rivers that run into the sea without ever filling it.

New Year?

Many there are on the first morning of another year that would fain see something new, that express the hope for something new, that bless their fellowmen as if there were a basis for the expectation of something new. Men also continue to boast that their house shall stand forever. . . .

And yet, there is no new thing under the sun!

And all things are so full of labor, that man cannot utter it!

As far as eye can see the New Year bears the same aspect as the Old. It invites us to meet the same problems, to pass through the same labor and sorrow, the same sufferings and death. Man's days are still like the grass. Still his life flourishes as the flower of the field, with precarious tenderness, and still the winds blow and pass over it to snatch it away. And still its very place forgets that it ever was!

New Year? . . . .

Ah, but how old, how frightfully old do all things appear, when especially on this particular first morning of the year nineteen hundred and forty we look about us in the world! For, even as of old, men reveal that the picture Scripture draws of them is true, and that they are filled with all unrighteousness, fornication, wickedness, covetousness, maliciousness; full of envy, murder, debate, deceit, malignity; that they are whisperers, backbiters, haters of God, spiteful, proud, boasters, inventors of evil things, disobedient to parents, without understanding, covenantbreakers, without natural affection, implacable, unmerciful; that there is none that seeketh after God, none that doeth good; that their throat is an open sepulchre, that with their tongue they use deceit, that poison of asps is under their lips, that their mouth is full of cursing and bitterness, that their feet are swift to shed blood, that destruction and misery are in their ways, that there is no fear of God before their eyes, that they know not the way of peace, that. . . .

But why say more?

With the memory of the horrible world-war still fresh in their minds, while the wounds inflicted in that terrible conflict are still bleeding, and while the ruins caused by shells and bombs are still testifying of the destruction war brings to the world, the nations are at one another's throats once more, armed to the teeth, hatred in their hearts, murder in their eyes!

Germany-Poland; France-England-Germany; Russia-Finland!

Covenants are made and violated as if they never existed.

The mighty trample under foot the weak and boast of it!

The way of peace they have not known, though all profess to seek it!

New Year? . . . .

Ah, but how old, how hopelessly old is the world and are all things that present themselves to our eyes!

Progress? Culture? . . . .

Ah, but how wearily and despairingly we move and whirl about in the vicious circle!

No, indeed, there is no new thing under the sun!

Vanity of vanities!

---

What shall we say, then?

What shall be our attitude on this first morning of the year of our Lord nineteen hundred and forty?

Shall we just deliberately close our eyes to reality, to the woe and misery of the world, to the fact that there is, indeed, nothing new, and vainly meet one another with the blessing of a "happy new year" in the earthly sense of the word? Shall we just pull our wish-bones, and speak of wealth and prosperity, of life and health, of houses that stand for aye, of the coming glorious day of Man? . . . .

Then, on New Year's morning we join the company of the blind that lead the blind!

Shall we put our trust in the basic goodness of man, or, perhaps in the superficial goodness of a "common grace", and join our voice to theirs who boast of the progress of culture and civilization, of science and art, of the power and ingenuity of Man, and who, in spite, of the glaring fact that such horribly old things happen all about us, persist in their promise of a new day of peace and prosperity, because Man's efforts will ultimately be crowned with success? . . . .

Then, on New Year's morning, our number is the number of mere Man!

Six hundred and sixty-six!

Toil without rest! Efforts without success! The week without the sabbath!

Shall we sit down in dumb despair, confessing that there is no hope, no light anywhere in the darkness, no life in the midst of this death, no way out of our misery and woe, no victory, no peace? . . . .

Then, on New Year's morning we are of those who seek death and cannot find it!

But God forbid that we should either boast in man or despair because of him!

Rather let the dawn of the first day of the year of our Lord nineteen hundred and forty find us on our knees, humbly seeking the face of Him Who revealed Himself in Jesus Christ, our Lord!

Not to ask Him for things He will never give!

Not to seek the things that are on the earth!

But to leave all things to Him, if only we may be assured of His everlasting mercy!

Then all will be well!

For, our days may be like the grass, our life like the flower of the field. . . .

And all things may be vanity in this present world of sin. . . .

But from everlasting to everlasting is the mercy of the Lord toward them that fear Him!

Let, O Lord, thy mercy be upon us!

According as we hope in Thee!

---

Thy mercy, Lord!

We hope in Thee only!

There is in this prayer, first of all, the expression of an attitude of humble dependance.

We feel helpless in ourselves, realize deeply that we can do nothing apart from Him. We are conscious of our ignorance and darkness, and we acknowledge that we do not know the way. We are like a man that travels in an utterly strange, mountainous country, intersected by hidden ravines and dangerous precipices. We cannot find our way. We are surrounded by dangers. All our self-confidence is gone. A guide we need. Someone we look for that does know the way out, upon whom we can depend, in whom we can trust. We do not care to control things ourselves. We are wholly willing to leave all things to God, to follow where He leads, to depend solely on Him. . . .

We hope in Thee! . . . .

And we are conscious of misery. We are in trouble, in darkness and death, in the power of sin and corruption. And, what is more, we humbly acknowledge that we are even wholly unworthy of God's favor, have nothing on which we might plead to be delivered from our wretchedness. All our pride is humbled in the dust. In the world there is such a thing as proud dependance. When we are conscious of our unworthiness, of our riches; when we can afford to reward our guide royally; when we feel that we can order him about and that we really do him a great favor by trusting in him and permitting him to lead the way,—then, indeed, we are dependant, but pride is the chief characteristic of our attitude of dependance. Not so in this prayer. We hope in God; and we implore His mercy!

Humble dependance!

Dependance upon God Who is God!

On Him of Whose praise this psalm is full.

For, He it is, Who made the heavens by His Word, and all the host of them by the breath of His mouth; Who gathereth the waters of the sea together in an heap, and layeth up the depth in storehouses; Who spake and it was done, Who commanded and it stood fast. He bringeth the counsel of the heathen to nought

and maketh the devices of the people of none effect. But His counsel shall stand forever, and the thoughts of His heart to all generations!

With whom shall He be compared?

He even fashioneth the hearts of men alike, and considereth all their works. But for His power all things are vain. There is no safety in the multitude of an host, in the power and invention, in the ingenuity and wisdom of man. A horse is a vain thing and he shall not deliver anyone by his great strength.

But blessed is the nation whose God is Jehovah!

And blessed is he, who in humble dependance may look away from the creature, in order to confide solely in the Lord his God!

O Lord, we hope in thee!

Thy mercy be upon us!

---

Thy mercy!

Thy everlasting mercy, that is from everlasting to everlasting upon them that fear Thee, be upon us!

For, if that mercy be upon us, we need nothing more, we shall ask for nought else!

There is in this prayer the expression of an attitude of childlike trust, of a confidence that commits the way wholly to Him!

Blessed trust!

Ah, how often we are lacking in that quiet trust that is confidence in God! We would trust Him, then, in part only. Oh, we do seek His face, and we do implore His help, and we desire to be the objects of His mercy; but at the same time there are a thousand other things, vain things, things of mere man, of the creature, conditions, circumstances, on which we rely, in which we seek rest, or of which we are afraid. The assurance that He guides and cares is really not sufficient. His Word of promise alone cannot satisfy our soul. We want to see. We desire to understand. And besides, we would like to explain to the Most High just how our way should be, to dictate to our Guide just in what direction He ought to lead. When there is sickness we would have health; when there is sorrow we desire joy; when adversity meets us in the way we cry for prosperity; when there is war we pray for peace; and when, presently, the dark shadows of death grow longer and steal over our soul, we want to live! . . . .

And the result is that we do not taste the joy of wholly trusting in the Name of our God and of resting assured in the will of Him Who assures us that all things work together for good to them that love Him, whom He has called according to His purpose.

The peace that passeth all understanding, and which is the sure fruit of committing the way to Him alone, does not set our soul at rest!

Thy mercy, O Lord!

Let it be upon us, and it suffice!

For, according to that mercy He loved us with an everlasting love! It is in His abundant mercy that He predestinated us to be made like unto the image of His Son, that He might be the Firstborn among many brethren; that He purposes to deliver us from all our misery and make us heirs of the glory of His heavenly and eternal tabernacle, where there shall be no night, where the former things shall be forgotten, where He shall wipe away all tears from our eyes! It is in that abundant mercy, that He gave His only begotten Son, that He sent Him into our death and darkness, that we might live in the everlasting light of His countenance! . . . .

And in that same eternal mercy He determined on your and my way, that must lead all of us and each of us individually to the glory and to our particular place in the glory, which He would have us inherit.

That way may be a way of adversity, of suffering and sorrow, the way of death. . . .

But in His mercy it is the way to eternal life and glory!

Let that mercy, then, be upon us Lord!

And it will quite suffice!

Childlike trust!

---

For, we hope in Thee!

And according as we hope in Thee, let Thy mercy be upon us!

There is in this prayer, finally, the expression of an attitude of calm assurance!

Of the assurance that our prayer is answered, must be heard, that our petition is heard of God much more certainly that I even feel in my heart that I desire it of Him. For many things we may ask that we shall never receive, because we do not seek the things that are above, but those things that are below, even in our prayers. But the prayer for His mercy, the prayer that He forgive our sins, that He deliver us from all our woe, that He lead us to His eternal glory, and that He cause all things to work together for our salvation,—that prayer cannot fail!

For, we hope in Him! And this hope is also the work of His grace!

And never does He forsake the work of His own hands!

Blessed assurance! According as we hope in Thee, O Lord!

So let Thy mercy be upon us!

Now and forevermore!

H. H.

## EDITORIALS

### De Twaalven

In het licht van hetgeen de Schrift ons leert aangaande de kenmerken van het bijzondere ambt der apostelen zal ook moeten worden beantwoord de vraag, wie in de plaats van Judas tot apostel is geroepen geworden door den Heere, Matthias of Paulus. Er kan geen twijfel aan bestaan, dat het getal der apostelen door de Schrift op twaalf wordt bepaald. Zooals er in de oude bedeeling twaalf patriarchen en twaalf stammen Israels waren, zoo zijn er in de nieuwe bedeeling twaalf apostelen. Twaalf jongeren verkoor de Heiland om hem te volgen, en het getal werd geschonden, toen Judas er uit viel. Van de twaalfen zegt de Heiland, dat ze zullen zitten op twaalf tronen, oordeelende de twaalf geslachten Israels. Als de vier en twintig ouderlingen, die in het gezicht van Openbaring vier rondom den troon staan, de Kerk vertegenwoordigen uit de oude en de nieuwe bedeeling, dan hebben we ook daar het getal twaalf verdubbeld, en wordt elk der bedeelingen door het getal twaalf aangeduid. Bovendien lezen we herhaaldelijk in het boek der Openbaringen, dat de volheid der Kerk wordt aangeduid door het symbolisch getal honderd vier en veertig duizend, waarin ook weer het getal twaalf een hoofdrol speelt. Het nieuwe Jeruzalem, dat uit den hemel van God nederdaalt, staat dan ook geheel in het teeken van het getal twaalf. Reeds in den vorm van den kubus vertoont het, in zijn lengte en breedte en hoogte de symboliek van drie maal vier. En de lengte en breedte en hoogte der stad waren ieder twaalf duizend stadiën. De stad heeft bovendien twaalf poorten, en in de poorten zijn twaalf engelen, terwijl ze prijken met de namen der twaalf geslachten Israels. En eindelijk heeft de stad ook twaalf fundamenten, en in de fundamenten zijn gegraveerd de namen der twaalf apostelen des Lams. In het licht van dit alles kan er geen twijfel aan bestaan of het getal der apostelen wordt door de Heilige Schrift op twaalf geschat.

Dit schijnt echter in strijd te zijn met de werkelijkheid. Want in de opperzaal te Jeruzalem, in de vergadering van ongeveer honderd en twintig, de kerk vertegenwoordigend, wordt Matthias verkoren om de vacature door Judas' verraad veroorzaakt, te vervullen. En deze verkiezing van Matthias schijnt op goede gronden te berusten. De discipelen en de apostelen waren in de dagen tusschen de hemelvaart van den Heiland en de uitstorting des Heiligen Geestes eendrachtelijk bijeen, volhardende in bidden en smeeken. En Petrus, als de eerste onder de apostelen, brengt de zaak der vacature Judas voor de vergadering. Hij ook gaat uit van de veronderstelling, dat het volle

aantal der apostelen twaalf behoort te zijn, naar de bedoeling des Heilands, en dat derhalve, waar Judas uitviel, in de vacature behoort te worden voorzien. Hij beziet het uitvallen van Judas in het licht der Heilige Schrift, want de Schrift moest immers vervuld worden, "welke de Heilige Geest door den mond Davids voorzegd heeft van Judas, die de leidsman geweest is dergenen, die Jezus vingen. Want hij was met ons gerekend en had het lot dezer bediening verkregen. Deze dan heeft verworven een akker, door het loon der ongerechtigheid, en voorwaarts overgevallen zijnde, is midden opgeborsten, en al zijne ingewanden zijn uitgestort. En het is bekend geworden allen, die te Jeruzalem wonen, alzoo, dat die akker in hunne eigene taal genoemd wordt Akeldama, dat is, een akker des bloeds. Want er staat geschreven in het boek der Psalmen: Zijne woonstede worde woest, en er zij niemand, die in dezelve wone. En: een ander neme zijn opzienersambt". Petrus blijkt dus door den Heiligen Geest in deze zaak alzoo te zijn geleid, dat hij een helder inzicht had in de Schriften voorzoover die betrekking hebben op Judas en zijn verraad. En daaruit nu trekt hij vervolgens de conclusie: "Het is dan noodig, dat van de mannen, die met ons omgegaan hebben al den tijd, in welken de Heere Jezus onder ons is in- en uitgegaan, beginnende van den doop van Johannes, tot den dag toe, in welken Hij van ons opgenomen is, een derzelve met ons getuige worde van Zijne opstanding". Daarna werd er een nominatie gemaakt, bestaande uit de broeders Jozef, genaamd Barsabas, en Matthias, vroegen den Heere om uit de twee mannen één aan te wijzen, om te ontvangen het lot der bediening van het apostelschap, wierpen het lot, en toen het lot op Matthias was gevallen werd deze "met gemeene toestemming tot de elf apostelen gekozen". Hand. 1:15-26. Volgens dit verhaal is het dus Matthias, die de plaats van Judas heeft ingenomen, en die het getal der apostelen weer volmaakte. Maar we weten allen, dat later de Heiland zelf persoonlijk Paulus tot het apostelschap riep, en hebben gezien, hoe sterk deze er den nadruk op legt in zijne brieven, dat hij een apostel is, niet door een mensch, maar door den wil Gods en Christus Jezus den Heere. Dit zou dus het aantal der apostelen op dertien brengen. En waar de Schrift er overal op wijst, dat er toch geen dertien, maar twaalf apostelen waren, komt de vraag op, welke der twee, Matthias of Paulus, tot de twaalfen behoort gerekend te worden.

Er is op deze vraag verschillend geantwoord.

Dr. H. Bavinck, Dogmatiek IV, 360, 361 rekent Matthias tot de twaalfen, en wil dan aan het apostelschap van Paulus een van dat der andere apostelen onderscheiden karakter toegeschreven hebben. Hij schrijft: "Toch schijnen deze gegevens der Schrift over het apostolaat door andere gegevens weersproken te worden. Ten eerste is het onzeker, wie tot dit twaalf-tal apostelen gerekend moeten worden. Ook al wordt het verschil tusschen de vier apostellijsten in dien zin

opgelost, dat Lebbeus, Thaddeus en Judas Jacobi vereenzelvigd worden, dan blijft toch nog over, dat Judas uitviel en door Matthias vervangen, en later Paulus nog aan het twaalfstal toegevoegd werd. De verhouding van Paulus tot de twaalf is daarbij verre van duidelijk. Wel maakt Paulus meermalen dit onderscheid, dat de apostelen te Jeruzalem onder Israel en hijzelf onder de Heidenen het Evangelie verkondigen zou. Maar dit onderscheid is toch zeer relatief; want Paulus wendde zich bij zijne Evangelieverkondiging allereerst tot de Joden, en de twaalf apostelen ontvingen van Christus na zijne opstanding den uitdrukkelijken last, om aan alle volken het Evangelie te prediken, en hebben aan dien last ook in meerdere of in mindere mate voldaan. Niet alleen de gemeente uit de Joden, maar geheel de Nieuwtestamentische gemeente rust op het fundament van apostelen en profeten, en heeft door hun woord gemeenschap aan Christus. Het apostolaat van Paulus draagt echter een van dat der twaalfen zeer onderscheiden karakter. Wel handhaaft Paulus met alle macht den Goddelijken oorsprong, de zelfstandigheid en de waarachtigheid van zijn apostolisch ambt tegenover alle bestrijders. Maar desniettemin heeft hij met Jezus niet verkeerd tijdens zijne onwandering op aarde, heeft de gemeente Gods vervolgd, is geroepen door den verhoogden Christus op buitengewone wijze en een ongewonen tijd, en is geweest de voornaamste der zondaren en de minste der apostelen. Zijn apostolaat, hoe zelfstandig en uitnemend ook, is een middel geweest, om het apostolaat der twaalfen tot grondslag van heel de gemeente te leggen. Paulus heeft door zijn apostolaat het apostolaat der twaalfen niet beperkt of ondermijnd, maar het integendeel bevestigd en uitgebreid. Hij heeft in de heidenwereld voor het apostolaat der twaalfen den weg gebaad, heeft het eenerzijds ontdaan van al het Joodsche, dat de dragers er van nog bleef aankleven en anderzijds de Heidenen als wilde takken ingeënt op den tammen olijfboom van Israel. Op Christus als hoeksteen en de apostelen als fundament heeft Paulus de ééne gemeente, het ééne volk Gods, het geestelijk Israel gebouwd".

Zeer overtuigend is deze redeneering niet, en ook biedt ze geen oplossing van de moeilijkheid. In de eerste plaats mag het betwijfeld worden, of we mogen zeggen, dat Paulus de minste der apostelen is geweest en de grootste der zondaren. Wel is het hem zijn leven lang een oorzaak van smart en verootmoediging geweest, dat hij de gemeente Gods vervolgd heeft, zooals te begrijpen is; wel spreekt hij met het oog daarop van zichzelf als den minste der apostelen en noemt hij zichzelf den grootste der zondaren. Maar dat Paulus dit met smart belijdt is nog geheel iets anders, dan dat wij dit ook mogen vaststellen als een objectief feit. Hij mag dan uit het oogpunt van het feit, dat hij de gemeente Gods heeft vervolgd, zichzelf den minste der apostelen achten en den grootste der zondaren, feit

is ook, dat hij overvloediger heeft gearbeid dan zij allen. In de tweede plaats is het onzes inziens ook niet in overeenstemming met de gegevens der Schrift om te zeggen, dat het apostolaat van Paulus een middel is geweest, om het apostolaat der twaalfen ten grondslag aan heel de kerk te leggen, om dit te bevestigen en uit te breiden, en een weg er voor te banen in de heidenwereld. Van zoiets lezen we in de Heilige Schrift niets. Eer is het tegendeel waar. De apostel legt er zelf nadruk op, dat hij na zijne roeping als apostel niet met menschen, ook niet met de andere apostelen is te rade gegaan, dat hij niet alleen zijne roeping, maar ook zijn Evangelie van den Heere Zelf heeft ontvangen, dat hij juist niet bouwt op het fundament van een ander, maar zelf fundamentlegger is. Zijn apostolaat en ook zijn arbeid als apostel zijn geheel zelfstandig. En als het zeggen der Schrift, dat de gemeente van Christus gebouwd is op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen, beteekent, dat de kerk aller eeuwen in de nieuwe bedeeeling door het woord der apostelen gemeenschap heeft met Christus, dan beslaat het woord van Paulus in dit fundament een grootere plaats dan dat van eenige der andere apostelen. Het is dus niet in overeenstemming met de feiten, om het apostolaat van Paulus te teekenen als een soort aanhangsel bij het apostolaat der twaalfen. Het onderscheiden karakter van het apostolaat van Paulus zal dan zeker moeten worden gezocht in het feit, dat hij de apostel onder de Heidenen bij uitnemendheid is geweest. Doch dit lost de moeilijkheid niet op. Want feit blijft dan toch, dat het wel vaststaat volgens de Heilige Schrift, dat Paulus in den gansch bijzonderen zin des woords een apostel was, geroepen niet door een mensch, maar door den wil Gods.

Men heeft dan ook op andere gronden getracht om de voorstelling te verdedigen, dat niet Paulus, maar Matthias tot het twaalfstal der apostelen moet worden gerekend. Zoo heeft men de verkiezing van Matthias door de honderd en twintig, die te Jeruzalem vergaderd waren, willen verdedigen op grond van het feit, dat de Schrift overal spreekt van twaalf apostelen, dat de Heere Zelf twaalf jongeren had verkoren, en dat, toen Judas was uitgevallen, het dus naar den wil Gods was, dat de leege plaats werd aangevuld. Heel het optreden van Petrus en het doen der vergaderde discipelen berust dan ook op deze veronderstelling. Men heeft er op gewezen, dat Matthias niet maar per stemming werd gekozen, maar door den Heere Zelf werd aangegeven. Wel stelde men een nominatie van twee dergenen, die tijdens Jezus onwandering met de discipelen waren in- en uitgegaan, maar de finale beslissing liet men toch aan de Heere over en smeekte men van den Heere af door middel van het lot. In de derde plaats wijst men er op, dat het getal der twaalfen moest worden aangevuld vóór de uitstorting des Heiligen Geestes, opdat de Geest over al de apostelen kon worden uit-

gestort. Men kon dus niet wachten. En ook had de verkiezing plaats vóór nog de roeping der apostelen tot de heidenen was ingegaan. En eindelijk stelt men dan de positie van Paulus onder de apostelen voor als eenigszins gelijk aan die van den stam van Levi onder de twaalf stammen van Israel. Paulus neemt dus een geheel eigenaardige en eenige plaats in onder de apostelen.

Maar er zijn tegen deze argumenten gewichtige bezwaren in te brengen. Om met het laatste te beginnen, men staat toch altijd voor het ontegenzeggelijk feit, dat Paulus een apostel was, geroepen niet door een mensch, noch door den wil eens menschen, maar door God in Christus Jezus den Heere. De vergelijking van zijn positie onder de apostelen met die van Levi onder de stammen Israels gaat in geen geval op. Hij arbeide juist in eigen veld, legde eigen fundament, en geheel zelfstandig in verhouding tot de andere apostelen. Van tweeën een zal moeten worden toegegeven: óf Paulus was geen apostel in den bijzonderen zin, waarin de andere apostelen het wel waren, óf hij behoort tot het twaalfstal. En in het laatste geval behoort Matthias tot het twaalfstal niet. In de tweede plaats is het niet al te duidelijk, waarom de twaalfde apostel moest worden gekozen vóór de uitstorting des Heiligen Geestes. De apostelen hadden immers reeds door den opgestanen Heiland Zelf den Geest ontvangen in den bijzonderen zin des woords, en waren door dien Geest tot hun ambt als apostel bekwaamd. En op den Pinksterdag werd de Heilige Geest niet uitgestort op de apostelen, alleen en in het bijzonder, maar op heel de Kerk van den nieuwen dag. Indien het waar zou zijn, dat het twaalfstal moest worden aangevuld vóór de uitstorting des Heiligen Geestes, dan zou men bovendien van tweeën verwacht hebben. In de eerste plaats had de Heiland Zelf na Zijne opstanding en vóór Zijne hemelvaart iemand in de plaats van Judas kunnen roepen en aanstellen tot apostel. Niets ware natuurlijker geweest. Hij had zelf al Zijne apostelen geroepen. De twaalfde plaats was toen reeds ledig. Door het blazen op de elven en het zeggen: "ontvangt den Heiligen Geest" begaafde Hij Zelf de jongeren met apostolische macht. Wat zou natuurlijker geweest zijn, indien het in des Heilands bedoeling gelegen had, om vóór den Pinksterdag het twaalfstal der apostelen compleet te maken, dan dat Hij dit Zelf had gedaan, vóór Zijn hemelvaart en ook vóór Zijn gave des Geestes aan de jongeren? Of, in de tweede plaats, indien het des Heeren bedoeling geweest ware, om vóór den Pinksterdag het getal der apostelen aan te vullen, maar om dit te laten doen door de vergadering der discipelen met de apostelen, zou men in elk geval verwacht hebben, dat Hij hun tot zulk een gewichtige handeling een bepaalde opdracht gegeven had. Maar ook hiervan lezen we niets. Had de Heere dit wel gedaan, Petrus zou er in zijne rede wel van gewaagd hebben. Maar bovendien had de Heiland hun

de opdracht gegeven, dat ze te Jeruzalem zouden *verwachten* de belofte des Heiligen Geestes, die ze van Hem gehoord hadden, Hand. 1:4. Dit is zelfs zóó opvallend, dat we uit het in gebreke blijven van den Heiland om ook maar iets te doen, om de vacature Judas aan te vullen, veeleer de conclusie zouden trekken, dat Hij juist niet wilde, dat ze vóór den Pinksterdag zou vervuld worden. Immers was het kennelijk Gods wil om later Zelf en onmiddellijk de plaats van Judas weer aan te vullen door de roeping van Paulus tot apostel. We zouden dus zoo kunnen redeneeren, dat juist omdat de Heiland wist, dat Paulus de plaats van Judas in het aantal der apostelen zou innemen, Hij met opzet in gebreke bleef om toen een ander in Judas' plaats te benoemen, of ook, om aan de apostelen opdracht te geven tot het aanvullen der ledige plaats.

Wat het argument betreft, dat de beslissing door de discipelen, die te Jeruzalem waren vergaderd, werd overgelaten aan den Heere, en dat men die beslissing door het gebed ook van den Heere afsmeekte, en dat dus daarom Matthias door den Heere Zelf zou zijn aangewezen en aangesteld tot apostel in de plaats van Judas, dit is zeer zwak en houdt in geen geval steek als grond voor de conclusie. Dit aanwijzen van den man, die de plaats zou innemen van Judas, werd immers op tweeërlei wijze door de vergaderden beperkt. In de eerste plaats stelde men den Heere een nominatie voor, een nominatie van twee. Als een kerkeraad een nominatie aan de gemeente voorstelt, een dubbeltal, dan laat hij de gemeente niet meer vrij om te verkiezen wie ze wil. Zoo was het ook hier. Men liet de eindbeslissing over aan den Heere, maar men bepaalde zelf eerst tweeërlei: 1. Dat er op dat oogenblik iemand moest worden aangewezen tot apostel, en 2. Dat de aan te wijzen plaatsvervanger van Judas één der twee genomineerden moest zijn. Maar bovendien beperkte men dit aanwijzen door den Heere ook nog op een andere wijze. Men besloot om den Heere door het lot iemand, één der twee te laten aanwijzen. Daardoor werd dus ook reeds van te voren vastgesteld, dat één der twee genomineerden zeker door den Heere moest worden aangewezen. Had men nu nog de wijze der aanwijzing aan den Heere overgelaten, zeg door een wonder, of teeken, of hoorbare roeping of wat ook, zoodat de mogelijkheid ook open ware gebleven, dat de Heere geen der beide genomineerden had aangewezen, men had waarlijk de beslissing aan den Heere overgelaten. Doch nu men deze aanwijzing van te voren eerst beperkt tot het zeker gekozen moeten worden van één uit een tweetal door het lot, beteekent dit argument niet veel. We mogen zeker in het licht van hetgeen daar in de opperzaal te Jeruzalem geschiedde, wel ontkennen, dat Matthias door den Heere werd aangesteld tot apostel, en vaststellen, dat hij verkozen werd door de vergadering der discipelen onder leiding der apostelen.

Wat eindelijk het argument betreft, dat het uit heel de Schrift duidelijk is, dat het aantal der apostelen op

twalf wordt gesteld, dit stemmen we gaarne toe, zooals we boven reeds hebben uiteen gezet. Maar we ontkenen, dat dit als argument kan dienen voor de voorstelling, dat dit twaalfstal daar en toen te Jeruzalem naar den wil des Heeren weer werd aangevuld, en dat daarom Matthias bij de twaalfven behoort gerekend te worden en niet Paulus. Dit argument zou nog iets beteekenen, zoo de Heere zelf later niet een ander, Paulus, tot apostel had geroepen. Dan had het resultaat kunnen bewijzen, dat de Heere Zijne goedkeuring hechtte aan hetgeen daar in de opperzaal te Jeruzalem gedaan werd. Doch nu we staan voor het ontegenzeggelijk feit, dat de Heere later Zelf Paulus tot het apostelschap riep, snijdt dit argument niet alleen geen hout, maar kan het dienst doen, om juist het tegenovergestelde te bewijzen. Want twee dingen zijn naar de Schrift wel duidelijk: er zijn slechts twaalf apostelen en geen dertien; en Paulus is zeker een apostel, geroepen niet door een mensch, maar door den wil Gods en Christus Jezus den Heere.

Zoo hebben we dan de argumenten aan beide zijden voorgesteld en gewogen. We laten het gaarne aan onze lezers zelf over om hunne eigene conclusie te trekken, en voor zichzelf te beslissen, of Matthias dan wel Paulus behoort gerekend te worden tot de twaalf apostelen, waarvan de Schrift doorgaans gewaagt. Kiezen moet men hier. Beide behoorden niet tot den kring der apostelen. Wat mij betreft, ik geef er de voorkeur aan, om te gelooven, dat niet Matthias, maar Paulus de man is, die door den Heere werd aangewezen om de ledige plaats van Judas in te nemen. De Schrift zegt wel niet met zooveel woorden, dat Petrus en den kring der discipelen in de opperzaal te Jeruzalem voorbarig waren en een fout begingen, door niet te wachten op den Heere, maar ik meen toch, dat dit wel duidelijk wordt aangewezen door de aanstelling van Paulus door den Heere Zelf. Handelingen 1 verhaalt ons slechts het bloote feit van de verkiezing van Matthias, en zegt ons met geen enkel woord of deze benoeming des Heeren goedkeuring dan wel Zijne afkeuring had. Maar ik zie wel des Heeren woord van afkeuring in het feit, dat Saulus van Tarsen door den Heere kennelijk word geroepen tot apostel, en dat toch het aantal der apostelen nog altijd twaalf blijft. En mijn hoofdreden voor deze voorstelling, dat Paulus en niet Matthias de door den Heere aangestelde apostel is, die in de plaats van Judas bij de twaalfven wordt gerekend, is wel, dat een hoofdkenmerk van het apostelschap is, dat een apostel onmiddellijk door den Heere Zelf geroepen moet zijn. Dit kan in geen geval van Matthias worden gezegd. Hij werd uit een nominatie door de kring der discipelen gekozen door het lot. Hoe men deze handelwijze nu ook voorts moge beoordeelen, nooit zal men van Matthias kunnen zeggen, dat hij door den Heere onmiddellijk werd geroepen tot het apostelschap. Men heeft nog wel andere bezwaren tegen het apostel-

schap van Matthias ingebracht, zooals b.v., dat men later niet meer van hem hoort, en dat later, ook na den dood van Jakobus (Hand. 12:2) zulk eene verkiezing niet meer plaats had. Doch deze argumenten beteekenen niet veel. Want ook van vele der andere apostelen hooren we niet meer. En het college van de apostelen stierf natuurlijk langzamerhand uit en behoorde niet door gedurige aanvulling te worden bestendigd. Maar dit ééne feit is voor mij van groote beteekenis, dat een apostel door den Heere onmiddellijk geroepen moest worden, en dat dit van Matthias niet kan worden gezegd. Van Paulus geldt dit echter wel. Zooals we in een vorig opstel hebben aangetoond, legt hij er altijd grooten nadruk op, dat hij juist niet door een mensch, maar door den Heere Zelf tot zijn apostelschap werd geroepen. Hij is een geroepen apostel, Matthias was dit niet. En daarom zullen we, tenzij er andere argumenten kunnen worden aangevoerd voor het apostelschap van Matthias, er de voorkeur aan blijven geven, om niet hem, maar Paulus te rekenen tot het college der twaalf apostelen, die het fundament der gemeente legden, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen.

H. H.

## Wie Knoeit Met De Belijdenis

In een artikel van de hand van Ds. D. Zwier over Art. 8, Cap. III, IV van onze Dordtsche Canones, wrijft de schrijver ons met groote en dikke woorden aan, dat wij op dit punt met de belijdenis knoeien, dat wij onze afwijking van de Gereformeerde Belijdenis hier onder eene verkeerde interpretatie trachten te verbergen, dat we, indien we de Canones officieel aanvaarden, tegen bovengenoemd artikel noodig een gravamen moesten indienen, willen we eerlijk blijven, etc. etc. En hij meent, dat zijn artikel ook Dr. Schilder den dienst bewijzen kan, dat hij een beter inzicht ontvangt in de "scheuring in Amerika", omdat het hem toont, "tot welk jammerlijk geknoei met onze Gereformeerde Belijdenis de loochening der gemeene gratie hier te lande geleid heeft".

Nu kan ik met dit laatste goed instemmen, mits de zaak zóó verstaan worde, dat het artikel van Ds. Zwier duidelijk aantoon, hoe de loochening der gemeene gratie de Synode van Kalamazoo in 1924 door reactie er toe leidde om ook met dit stuk der belijdenis te knoeien, en een beteekenis er in te leggen, die onze Dordtsche vaders zeker in hun graf zich zou doen omkeeren, indien ze het wisten.

Dat dit geknoei uit het artikel van Ds. Zwier duidelijk blijkt, behoef ik niet onder de aandacht van Dr.

Schilder te brengen. Die ziet dat zelf wel. Maar voor ons volk wil ik er toch even op wijzen.

Het bewuste artikel uit de Canones luidt als volgt:

“Doch zoovelen als er door het Evangelie geroepen worden, die worden ernstiglijk geroepen. Want God betoont ernstiglijk en waarachtiglijk in zijn Woord, wat Hem aangenaam is, namelijk dat de geroepen tot Hem komen. Hij belooft ook met ernst allen, die tot Hem komen en gelooven, de rust der zielen en het eeuwige leven”.

Nu gaat het vooral over de uitdrukking: “Wat Hem aangenaam is”.

En Ds. Zwier schuift ons in de schoenen, dat wij maar leelijk met deze uitdrukking knoeien. Hij beweert, dat wij deze uitdrukking zoo lezen, dat ze beteekent, dat het Gode aangenaam is, dat alleen de uitverkorenen tot Hem komen. Hier rijdt Zwier weer op zijn oud stokpaardje. Het kan hem weinig schelen of hij de waarheid over ons schrijft dan wel of hij ons heelemaal verkeerd voorstelt. Ofschoon wij hem herhaaldelijk op zijn zondige praktijk gewezen hebben, hobbelt hij maar op zijn stokpaardje voort: wij voegen overal, waar het ons past, het woord uitverkorenen in. En de moeite, om eerst eens op te zoeken, wat wij werkelijk schreven, getroost Zwier zich niet.

Wat schreven we echter over deze plaats uit de belijdenis? We zullen aanhalen uit ons boek over de Historie der Protestantsche Gereformeerde Kerken. Dr. Schilder heeft dit boek ook in zijn bezit, en kan mijn aanhaling en vertaling dus controleeren. Dan kan hij zich van Ds. Zwier's geknoei vergewissen. In dat boek, pp. 329, 330, kunt ge het volgende lezen:

“En wat leeren onze Belijdenisschriften in Canones III, IV, 8? Alweer vooral drie dingen: a. Dat de roeping door het Evangelie ongeveinsd (ernstig) is. Deze roeping des Evangelies is tot bekeering en geloof. Het is God natuurlijk ernst, wanneer Hij door het Evangelie *deze roeping tot eenig mensch doet komen* (onderstreeping niet in mijn boek, H.H.). Want geen mensch heeft voor God het recht om in zijne zonde te blijven en in ongeloof te leven. b. Dat God dus in het Evangelie openbaart, wat Hem aangenaam is, dat zij, die geroepen worden, tot Hem zouden komen. c. Dat hij ernstiglijk het eeuwige leven en de rust belooft aan zoovelen als tot Hem komen en gelooven”.

Ik behoef hier geen woord aan toe te voegen, om te bewijzen, dat Ds. Zwier knoeide, toen hij schreef, dat wij deze plaats op de inwendige roeping en de uitverkorenen laten slaan. Ofschoon ik wel weet, dat hij dit niet zal doen, verzoek ik hem toch deze correctie woordelijk in “De Wachter” op te nemen.

Doch dit slechts *en passant*.

Ds. Zwier knoeit zelf met het stuk uit de Canones, waarvan hij schrijft, dat wij er mee knoeien.

Hij moest dit wel doen, om in de pas te blijven met zijne kerk, die dit stuk aanhaalde, om er eene gunstige gezindheid Gods jegens alle menschen mee te bewijzen,

en de bewering te staven, dat God in de prediking des Evangelies aan alle menschen genadig is, die onder die prediking verkeerden, iets waarvan onze Dordtsche vaders van verre niet dachten. Hadden ze wel bedoeld zooiets uit te spreken, dan hadden ze wel de Remonstranten met rust kunnen laten.

Wat nu is Ds. Zwier's verklaring van dit artikel?

Het is kortelijk uitgedrukt in de volgende woorden, die ik uit zijn artikel aanhaal: “dat God met een zeker gevoel van aangenaamheid vervuld is jegens alle volkeren en menschen, tot wie Hij naar Zijn welbehagen Zijn Evangelie zendt, met bevel van bekeering en geloof”.

Nu geloof ik gaarne, dat het Ds. Zwier aan onderscheidingsvermogen ontbrak, toen hij de duidelijke woorden van het artikel uit de Canones zóó verknoeide, dat hij een openbaring van *hetgeen* God aangenaam is verkeerde in een *gunstige gezindheid jegens volkeren en menschen*.

De begeerte om het eerste punt te verdedigen leidde hem metterdaad tot een jammerlijk geknoei met de belijdenis.

Wordt in art. 8 werkelijk gezegd, dat God met een gevoel van aangenaamheid vervuld is jegens menschen en volkeren? Immers neen! Daar gaat het zelfs niet over. Het artikel zegt niet, dat *menschen* Hem aangenaam zijn, of dat volkeren voorwerp zijn van Zijn gunst en dat Hij dit in het Evangelie openbaart. Wie dat zou preeken verkondigt immers geen Evangelie. Neen, maar het artikel zegt wel, dat het Evangelie duidelijk openbaart, dat God in Zijn Woord ernstiglijk en waarachtiglijk betoont, *wat* (niet *wie*) Hem aangenaam is. En *wat* (niet *wie*) is Gode aangenaam? Dit: dat de geroepen door het Evangelie tot Hem komen. Is dat hetzelfde als te zeggen: dat allen tot wie het Evangelie komt zalig worden? Neen, het wil zeggen: het behaagt Gode, dat een mensch naar Zijn Woord hoort, er op let, er naar doet, zich bekeert van zijn bozen weg, berouw heeft en vergeving zoekt en verlossing van de macht der zonde en des doods. En dat wil ook zeggen, dat het Gode schrikkelijk mishaaft, wanneer een mensch op Zijn Woord niet let, zich niet bekeert en niet gelooft.

Dus juist geen algemeene genade, en geen algemeene gunstige gezindheid.

Juist omdat het Gode aangenaam is, dat de geroepen tot Hem komen, en omdat Hij Zich schrikkelijk vertoornt over alle weigering om tot Hem te komen, heeft de synode van Kalamazoo zich schromelijk vergist en verknoeit ook Ds. Zwier dit stuk der belijdenis, door er in te lezen eene gunstige gezindheid Gods jegens de menschheid in het algemeen.

Hoe men dit doet, zal nu onzen lezers wel duidelijk zijn.

Inplaats van de uitdrukking: “wat Hem aangenaam is”, leest Ds. Zwier: “wie Hem aangenaam zijn”.

En zoo krijgt dan het artikel ongeveer de volgende beteekenis:

“Doch zoovelen als er door het Evangelie geroepen worden, die worden liefelijk en gunstiglijk en welmeenend geroepen, met de bedoeling om hen te zaligen, want God betoont ernstiglijk en waarachtiglijk in Zijn Woord, dat alle menschen en volkeren, tot wie Hij het Evangelie zendt, Hem aangenaam zijn, zoodat Hij alle menschen gaarne wil zalig maken”, etc.

En dan spreekt Ds. Zwier nog van anderer geknoei met de belijdenis!

H. H.

## Over Den Term “Gemeene Genade”

Meermalen hebben we er in het verleden op gewezen, dat de term “gemeene gratie” in onze Gereformeerde Belijdenisschriften niet eens voorkomt.

We deden dat tegenover hen, die met de z.g.n. gemeene genade dweepten, die de zaak altijd gaarne zoo voorstelden, alsof de gemeene gratie leer een bij uitstek Calvinistisch leerstuk mocht heeten, en alsof ook onze Dordtsche vaders deze leer sterk op den voorgrond stelden. Wie de “gemeene gratie” loochende was geen Calvinist, was niet gereformeerd, was doopersch en wat dies meer zij. Om aan te toonen, dat heel deze voorstelling onjuist is, hebben we toen op het ontegenzeggelijke feit gewezen, dat er in onze Belijdenisschriften nooit van “gemeene genade” wordt gesproken. En toen Ds. Van Baalen meende, dat de term “gemeene genade” toch wel een maal in de Canones wordt gebezigd en ons beschuldigde, dat wij dien term uit de belijdenis schrapten, omdat dit beter in onze kraam te pas kwam, hebben we hem en anderen er op gewezen, dat ook dit op misverstand berust, en dat de ééne keer, dat er in de belijdenis van “gemeene genade” gesproken wordt, de term gelegd wordt op de lippen der Remonstranten.

Dit laatste is namelijk het geval in Canones III, IV, B, 5, waar we lezen: “De rechtzinnige leer verklaard zijnde verwerpt de synode de dwalingen dergenen, die leeren, dat de verdorvene en natuurlijke mensch de gemeene genade (waardoor zij verstaan het licht der natuur) of de gaven, hem na den val overgelaten, zoo wel gebruiken kan, dat hij door dat gebruik een meerdere, namelijk, de Evangelische of zaligmakende genade en de zaligheid zelve allenkskens en bij trappen zoude kunnen bekomen”, etc.

Wij toonden aan, dat de vaders hier den term “gemeene genade” aan de Remonstranten toeschrijven, en zelf er de voorkeur aan gaven om te spreken van “licht der natuur” en “overgebleven gaven”. En we trokken daaruit de conclusie, dat zij destijds metterdaad niet van den term “gemeene genade” gediend waren, maar dien met opzet in onze Belijdenis hadden vermeden.

En wij wezen er op, dat deze voorstelling bevestigd wordt door het feit, dat onze Belijdenisschriften *nergens* van “gemeene gratie” spreken, ook niet in die stukken, waarin we den term zeker hadden kunnen verwachten, indien onze vaders zoo vol geestdrift geweest waren voor de gemeene gratie leer, als de tegenwoordige dweepers met die leer ons willen doen gelooven.

Nu stemt men mij dit alles tegenwoordig stilzwijgend toe.

Men kan met de Belijdenis voor den term “gemeene gratie” niets aanvangen.

Toch meent Ds. Zwier langs een omweg de gedachte weer ingang te moeten verschaffen, dat onze Gereformeerde vaders van den term anders wel gediend waren. Hij schrijft in een zijner Wachter-artikelen:

“Maar ofschoon onze vaders dus het *verkeerd* gebruik van den term ‘gemeene genade’ veroordeelden, daaruit volgt geenszins, dat zij tegen het *recht* gebruik van dezen term bezwaar hadden. Niets daarvan! Ze hadden in ’t minst geen bezwaar tegen dezen term”.

Om dit te bewijzen vestigt hij de aandacht op de “Oordeelen” door een twintigtal commissies van de Synode van Dordrecht opgesteld, en waarin advies wordt uitgebracht over de vijf punten der Remonstranten. Ds. Zwier stemt toe, dat deze “Oordeelen” geen symbolisch gezag hebben voor ons, en dat ze dus niet op één lijn met de belijdenisschriften kunnen worden geplaatst. Maar hij legt er nadruk op, dat alle theologen op alle voorname punten ten hoogste eenstemmig waren, en wil dus maar zeggen, dat ze wel heel wat gewicht in de schaal leggen. En dan haalt Ds. Zwier een stuk aan uit de oordeelen van de theologen van “het landschap Drente”, waarin deze broeders onderscheidene malen den term “gemeene gratie” bezigen.

Nu stemmen we het Ds. Zwier aanstonds toe, dat hij in deze “oordeelen” der verschillende commissies heel wat zal kunnen vinden, dat koren op zijn molen is. Maar ik stem hem niet toe, dat er onder de verschillende theologen, die hun advies uitbrachten op alle voorname punten eenstemmigheid was. Het was op de Synode van 1618-19 al juist als het wel zal worden op een oecumenische synode van Gereformeerden in onze dagen, indien ze ooit wordt samengeroepen. Daar waren ook te Dordrecht theologen van allerlei kleur, en de kleur was lang niet altijd even gereformeerd. Zoo zou Ds. Zwier b.v. kunnen aanhalen uit de uitspraken van de theologen van Bremen, en met name van Matthias Martinius. Wat een mooi bewijs zou hij in hun oordeel kunnen vinden voor de stelling, dat de Dordtsche vaders toch wel van “gemeene genade” wisten en gediend waren, b.v. in het volgende.

“Daar is een zekere gemeene liefde Gods tot de menschen, waarmede Hij dat gansche gevallen mensche lijke geslacht liefgehad en ernstiglijk de zaligheid van allen gewild heeft”.

Ds. Zwier schrijft: “De Dordtsche vaders waren

goede Calvinisten, die heelemaal niet bang waren om op zuiver Schriftuurlijken en Gereformeerden zin van gemeene genade te spreken”.

Ja, ja, maar ik denk toch, dat Calvijn schrikkelijk getoornd zou hebben tegen de taal van deze Bremer Dordtsche vadersen!

En waarom vestigt Ds. Zwier ook niet de aandacht op het “oordeel van de theologen van de Paltz”? Zij zeiden van het natuurlijk licht het volgende:

“De natuur te willen versieren met den titel of het voorhangsel der genade is een Pelagiaansche dwaling. Want de Pelagianen, opdat zij niet zouden schijnen de genade te loochenen, hebben den naam van genade gegeven aan de natuur, ja hebben de genade in de natuur veranderd; maar de Schriftuur acht geen natuurlijke goederen, als daar zijn rede, wil, vrije wil, waardig dezen titel te geven”. (Acta p. 408).

Ja, die theologen van de Paltz wisten het wel, niet waar? Ze waren veel zuiverder Gereformeerd dan die verkleurde Arminianen, de Bremers, ofschoon de laatsten toch ook “Dordtsche vadersen” heeten! Doch van die theologen uit de Paltz zou Ds. Zwier niets moeten hebben!

Maar wat is nu de conclusie?

Ds. Zwier trekt uit dit alles de slotsom, dat onze Dordtsche vadersen heelemaal niet bang waren voor den term “gemeene gratie”.

En ik trek uit dezelfde feiten en verschijnselen, die Ds. Zwier voor de aandacht staan, de slotsom: onze Dordtsche vadersen waren vuurbang voor den term “gemeene gratie” en vermeden hem met opzet.

Oordeel nu zelf, wie gelijk heeft.

Door “Dordtsche vadersen” versta ik nu de vadersen, die zich ten slotte hebben uitgesproken in de Canones, de vijf artikelen tegen de Remonstranten, die een deel onzer Gereformeerde Belijdenis geworden zijn. Ds. Zwier wil onder dezen term allen begrepen hebben, die als afgevaardigden op de Synode waren.

Nu waren die Dordtsche vadersen zeker bekend met den term “gemeene genade”. Ze kenden dien term ook, zooals hij gebruikt werd ter aanduiding van “het licht der natuur” of de “overgebleven gaven”. Verschillende der “vadersen” in den zin, waarin Ds. Zwier dien naam bezigt, gebruikten zelfs dien term in hunne “Oordeelen”.

Toch gebruikten de “Dordtsche vadersen” dien term nimmer in de Canones, ook niet ter aanduiding van “het licht der natuur”. Waarom niet? Mijn antwoord is: ze waren bang zelfs voor den term; en ze waren het eens met het oordeel van de theologen van de Paltz, boven aangehaald.

Laat Ds. Zwier nu eens niet te hooi en te gras aanhalen uit de “Oordeelen”, maar een ander antwoord zoeken op de vraag: waarom gebruiken onze vadersen in de Dordtsche Leerregels niet den term “gemeene gratie”, maar leggen hem op de lippen der Remonstranten?

H. H.

## Dr. Schilder Over De Bewijzen Voor Punt I

(vervolg)

Men houde bij het lezen van Dr. Schilder's oordeel over de Schriftbewijzen, die door de Synode van Kalamazoo werden aangevoerd tot staving van Punt I, voor de aandacht, dat hij de verschillende teksten beschouwt uit het oogpunt van de vraag naar de *gezindheid* Gods. Wij hebben ze altijd beschouwd uit het oogpunt van de vraag of ze eene genade of gunst leeren over *alle menschen*, waaronder ook de verworpenen begrepen zijn.

De professor schrijft over Lukas 6:35 het volgende:

“We waren toegekomen aan Luc. 6:35, 36: gij moet uw vijanden liefhebben en goed doen en leenen zonder te wanhopen, en groot zal uw loon zijn en gij zult zonen wezen des Allerhoogsten, want hij is mild (*chrestos*) over de ondankbaren en boozen. Weest ontfermers, gelijk uw Vader een ontfermer is.

We stelden de vraag, of het woord “*chrestos*” ook, wanneer het hier gebruikt wordt, nu bepaald mede inhoudt, dat God een gunstige *gezindheid* heeft jegens de “ondankbaren en boozen”, tegenover wie ook Gods kinderen de weldadigheid hebben te betrachten. We zagen, hoe in een bekende plaats uit een brief van Petrus de geloovigen, uit kracht van hun geloof, wisten, dat God hun vriendelijk en weldadig *gezind* was. Geldt dit ook hier?

Het is jammer, dat men deze plaats uit Lucas 6 niet nog even verder gelezen heeft; het antwoord zou dan ontkennend hebben kunnen luiden. In het volgende vers staat: “en oordeelt niet en gij zult niet geoordeeld worden; en vonnist niet en gij zult niet gevonnisd worden”. De jongeren, die hier zijn aangesproken, mogen dus zich niet de positie van den rechter aanmatigen, zegt Zahn; want God is rechter. Rechter, ook over die ondankbaren en boozen, aan wie Hij vandaag nog allerlei mogelijkheid en werkelijkheid van levensontplooiing doet toekomen, en genoegzamen “*Lebensraum*”, maar die Hij toch eenmaal oordeelen zal.

Dat oordeel nu is Hem welbekend, van eeuwigheid bekend.

Hoe kan dit dan ooit anders dan een mede constituerende factor zijn in Gods “*gezindheid*” jegens die ondankbaren en boozen? Uit bloote feiten mag men niet concludeeren tot Gods *gezindheid*; daarvoor moet het Woord der belofte klinken, en door het geloof zijn aangenomen. De jongeren mogen dan ook

geen verdoemend (veroordeelend) woord over die boozen uitspreken. Waarom niet? Omdat God zich het oordeel voorbehoudt. Zahn gelooft, dat we hier ook aan het jongste oordeel worden herinnerd, waarin God Zijn straf op die ondankbaren en boozen leggen zal. Eveneens denkt hij aan de mogelijkheid van tijdelijke oordeelen. In elk geval, niet alleen al die in de oogen zijner jongeren als ondankbaren en zondaren en boozen te boek gestelden, maar ook de als onbarmhartigen straks openbaar geworden leerlingen van Hem zullen het oordeel ontvangen.

Uit het discipelschap van Christus (het met Hem meeloopen, ook zonder evenwel werkelijke vernieuwing van het hart te kennen) mag men dus niet besluiten tot Gods goede en gunstige gezindheid. Die is eerst zeker in en voor het geloof, ook al is ze persoonlijk beloofd (in verband met dreiging en eisch etc.) bij den doop b.v. Christus waarschuwt in deze plaats de jongeren voor een mogelijk ook hen vellend oordeel.

Maar indien reeds in het geval der discipelen die gezindheid Gods, afgedacht van hun persoonlijk geloof volstrekt niet vast staat, en niet eens nog uit het feit, dat God ze gebracht heeft onder den adem van het evangelie, ja in het gevolg van zijn eigen gezonden Profeet, hoe zouden we dan wel voor "ondankbaren en boozen" zulk een bewijs voor de aanwezigheid eener gunstige goddelijke gezindheid kunnen ontleenen aan het simpele feit van hun behoorlijke verzorging? Het is er niet; "chrestos" is God; dat is een uitspraak over zijn werken, zooals ze den geadresseerde aanspreken. Maar niet over zijn gezindheid gelijk ze Hemzelf bekend en bewust is.

Conclusie: Luc. 6:35, 36 geeft geen grond voor stelling I van Kalamazoo, opgevat en afgegrensd als aangegeven werd."

Ds. Zwier moet niet over het hoofd zien, dat dit lijnrecht indruischt tegen hetgeen hij over dezen zelfden tekst schreef in zijn artikelenreeks over *Gods Algemeene Goedheid*. Hij wilde immers niet, dat het voor Gods gezindheid ook maar het minste verschil zou maken, of het ging over "ondankbaren en boozen", die dat vroeger waren en thans niet meer zijn, of die het nog waren, maar straks bekeerd zouden worden. Dit komt op hetzelfde neer als te zeggen, dat het voor Gods gezindheid jegens "ondankbaren en boozen" hoe genaamd geen verschil maakt, hoe ze bij God van eeuwigheid bekend zijn, als verkorenen of als verworpenen. Dr. Schilder leert hier echter precies het tegenovergestelde. Gode is het van eeuwigheid bekend,

welk oordeel Hij straks zal vellen over die ondankbaren en boozen, die thans nog gemengd samenleven. En deze eeuwige kennis is "eene mede constitueerende factor" in God's gezindheid jegens die ondankbaren en boozen.

De volgende tekst, die door Dr. Schilder wordt behandeld, is Hand. 14:16, 17, als volgt:

We lezen verder. De volgende door de Synode bedoelde plaats is Hand. 14:16, 17. Vertaling De Zwaan: "En in de geslachten, die achter ons liggen, heeft Hij toegelaten, dat alle volkeren hun eigen wegen gingen, al liet Hij zich niet onbetuigd door Zijn weldaden: door van den hemel u regen te geven en vruchtbare jaargetijden, waarbij Hij met voedsel en blijdschap uwe harten vervulde". Het is een woord, door Paulus te Lystra gesproken, toen de menschen daar Barnabas en hem zelf tot goden hadden uitgeroepen, na de genezing van een lamme.

Het is een eenigszins preciaire aangelegenheid, zich op dezen tekst te beroepen. Maresius teekent achter hem aan: P.L.R., d.w.z. zoowel de Roomschen ((Pontificii), als de Lutherschen, als de Gereformeerden (Reformati) hebben er met elkaar verschil van meening over. En sinds Maresius is het er zeker niet beter op geworden. Wat zijn "alle volkeren"? Men zal denken: de heidenen. Zahn evenwel vraagt: waarom? Ook Israel wordt vaak onder "alle volkeren" of "de volkeren" gerekend, en heet een "volk", met het zelfde woord, Hand. 24: 3, 10, 17; 28:19; Luc. 7:5; 23:2; ook de Samaritanen, 8:9; voorts: Luc. 24:47, Hand. 1:8; 10:35; Rom. 1:5; 15:11. Vervolgens: wat is dat "laten wandelen in hun wegen"? Het klinkt in onze ooren hard; we denken van jongsaf dadelijk aan een overgeven in den waan, een loslaten van de zijde Gods. Calvin is het daarmee eens; in hun wegen wandelen is bij hem: in doodelijke dwaalwegen wandelen. Zahn evenwel meent, dat de tekst hierop doelt, dat God aan alle volken hun eigen historie gaf, zijn eigen weg in cultuur en religie, levenszede en wereldbeschouwing; de Grieken b.v. werden anders geleid dan de Joden. De een neemt deze plaats ten bewijze voor een beweerde ingeboren Godskennis (hoewel de tekst wel van Gods getuigenis omtrent zichzelf, maar, strikt genomen, niet van de reactie daarop, dus ook niet van een eventuele kennis spreekt); de ander maakt er een argument van voor een bepaalde gemeene-gratie-theorie.

We moesten maar een beetje voorzichtig omgaan met dit woord. Dr. R. Schippers

(diss., 69, noot) noemt dezen tekst even in verband met wat er staat over God, die zich niet "onbetuigd" gelaten heeft. Al is 't slechts in 't voorbijgaan, toch noemt hij ook deze plaats onder de voorbeelden van een loffelijk getuigenis, dat iemand krijgen kon. God zelf heeft dus, en dit ter ondersteuning van den oproep om Hem te eeren, zichzelf een loffelijk getuigenis gegeven, als diegene, die niet het menschenleven laat verkommeren, die de historie niet stil zet, die den wagen niet terugduwt, die het wereldleven leidt.

Regen en zonneschijn en al die fleurigheden en profijtelijkheden zijn derhalve in een getuigenis opgenomen. Een zelfgetuigenis van God. Niet in een belofte; daar spreekt deze tekst niet van. Maar in een getuigenis. Een getuigenis, dat forensische beteekeenis heeft, waarin m.a.w. de Heere gelijk krijgen wil tegen de tegensprekers, de verloochenaars, de afgodendienaars.

En juist dit rechtskarakter van het getuigenis bewijst al, dat er van een gunstige gezindheid nog geen sprake behoeft te zijn. God heeft met al die gaven van levensverrijking een "beroep" gedaan op den mensch, om toch niet het schepsel, doch Hem zelf en Hem alleen te aanbidden. Maar dat beroep onderstelt dan ook reeds, dat het geloof veelszins ook geheel ontbrak. En bij verder gaand "pleiten" van God voor Zijn eigen eere blijkt, dat de menschen verder en verder zich verwijderen van de mogelijkheid eener gunstige gezindheid. De wereld met vruchten en boomen en jaarseizoenen is hier niet voorgesteld als een plekje van arcadische rust, maar als een pleitkamer, een onderdeel van het Gebouw voor de Groote Rechtbank: de regenbuiën zijn nog teekenen, en de zonnestralen nog bewijsstukken; maar als de zitting afgelopen is, en de periode van getuigenissen afgesloten, dan zijn er van de rechtszaal uit twee uitgangen, één naar den hemel, en één naar de hel.

Het is niet in orde, als we van weloverwogen getuigenissen natuurlijke uitingen maken. Of van forensische handelingen acten van naïeve, of ook zelfs goddelijke zelfontsluiting.

Dus is het ongeoorloofd, deze plaats te citeeren als bewijs voor een goede gezindheid Gods. Hij is juist bezig de vierschaar te spannen over de menschen. Het schijnt, dat Paulus hier voor wat "alle volken" aangaat, met zijn gedachten denzelfden kan uit wil, als welken, maar dat voor wat één volk, Israel, betreft, Micha uitgegaan is in hoofdstuk

6. Ook daar haalt de Heere in het "process" dat Hij met Zijn bondsvolk heeft, en dat als formeel rechtsgeding bij wijze van gelijkenis geteekend wordt, getuigen en al er bij, om toch maar te bewijzen, dat het niet aan Hem ligt, als de goede gezindheid, over en weer ontbreekt tusschen de verbondspartijen, Jahwe en Zijn volk. Iets dergelijks schemert door in Hand. 14.

Calvijn is dan ook niet zoo enthusiast voor het gebruik van deze plaats als onderbouw voor een leer eener gunstige gezindheid Gods over degenen, op wier akkers Zijn regen en Zijn zonneschijn vallen. "Zoo zenden dus", aldus Calvijn, "het bouwwerk der wereld zoo veel brandende lampen te vergeefs hun licht tot ons om de heerlijkheid van den Maker te doen uitkomen. . . . Zij wekken ongetwijfeld wel eenige vonken op, maar die worden gedoofd, voordat ze een voller glans uitstralen. . . . Wanneer Paulus leert, dat (Rom. 1:19) uit de schepping der wereld geopenbaard wordt, wat omtrent God geweten moet worden, dan duidt hij daarmee niet zulk een openbaring aan, die door de scherpzinnigheid der menschen gevat kan worden<sup>1)</sup>; maar hij toont veeleer aan, dat die niet verder gaat dan om te maken, dat zij niet te verontschuldigen zouden zijn. En ofschoon hij ergens (Hand. 17:27) zegt, dat God niet ver te zoeken is, daar Hij in ons woont, leert hij toch op een andere plaats, waartoe zulk een nabijheid dient: in de verledene tijden, zegt hij (Hand. 14:16), heeft de Heere de heidenen laten wandelen in hun wegen, hoewel Hij nochtans zichzelf niet onbetuigd gelaten heeft, goeddoende. . . . enz. Ook al is dus de Heere niet verstoken van getuigenis, terwijl Hij door overvloedige en veelsoortige goedgunstigheid de menschen liefelijk tot Zijn kennis aanlokt, houden zij daarom toch niet op, hun eigen wegen, dat is hun doodelijke dwalingen, te volgen (Inst., I, V, 14). "Intusschen liet Hij de andere volken, alsof ze met Hem niets te maken hadden, of in geenerlei betrekking met Hem stonden, in ijdelheid wandelen (Hand. 14:16), en het eenige middel om hen van hun verderf te genezen, namelijk de prediking van Zijn woord, schonk Hij hun niet" (II, XI, 11).

En God wist, dat Hij het eenige middel hun onthield. En toch een gunstige gezindheid? Niet jegens het kreatuurlijke, maar jegens de konkrete menschen?

<sup>1)</sup> Vgl. Ex-Greijdanus, Cat.-bijl. 76 (noot) inzake gemeene gratie.

Calvijn's exegese, men vernam het, is disputabel. Maar het gaat er maar om, wat al of niet monopolie krijgen zal, deze dan wel een andere beschouwing. En ten aanzien daarvan concludeeren we: de aangevoerde plaats biedt geen steun voor "punt 1", opgevat als aangegeven is.

We zien uit naar een antwoord van Ds. Zwier, die immers niet van ons, maar gaarne van Dr. Schilder wil leeren.

Natuurlijk zullen we ook zijn antwoord zooveel mogelijk een plaats geven in ons blad. H. H.

## Een Loflied In De Nacht

Het schijnt, dat David dezen achtsten psalm geschiedt heeft in den nacht. Vers vier spreekt tenminste alleen van de sterren en de maan.

En 's morgens bracht hij zijn door den Heiligen Geest geïnspireerden zang naar den opperzangmeester. Later, na gedurige oefening, mochten de zangers Israels in den openbaren eeredienst opstaan om met luider stemme den God Israels op 't hoogste te prijzen. Want het is een loflied, bestemd voor gansch Israel. Merkt op den inzet: O Heere, onze Heere!

David had den hemel aangezien. Daar zag hij het werk van Gods vingeren: de maan en de sterren, die God bereid had.

We hebben het gehoord van de grooten der aarde, dat die hemel een ontzaglijk groot schouwspel is. Ontelbare hemellichamen snellen door het luchtruim; men duizelt van hunne beschrijvingen. Ze tellen den afstand in lichtjaren. Ze spreken van allerlei kleuren van verschillende sterren en dan denk ik aan Paulus, die getuigt van verschillende glorie dier lichamen. De geleerden hebben het gedurig over het "hoe ver" en het "hoe groot".

Doch als die geleerden klaar zijn voor tijd en wijle met het sterrenkijken, dan roepen ze niet in aanbidding uit: O Heere, onze Heere, hoe heerlijk is Uw Naam op de gansche aarde: Gij, die Uwe majesteit gesteld hebt boven de hemelen! Neen, de mensch der zonde wandelt temidden van al die heerlijkheid en eer; hij gebruikt die heerlijkheden, geniet er van, schrijft en oreert er over—doch verbindt niets aan God. Spreekt hij al eens over de "idee" van een God, dan kan hij niet nalaten te smalen, te minachten, soms te vloeken.

Doch David is kind Gods; en de gemeente is het wonderwerk des Geestes. Zijn en hunne oogen zijn verlicht door dien Geest en zij zien God, mitsgaders Zijn eer en heerlijkheid over alle de werken des Heeren. Instinctmatig gevoelen ze, dat God ook den uitroep eischt, doch 't is hun geluk en jubel om uit te breken in zingen en loven.

En zoo dichtte en zong David zijn psalmen. En zoo werden die verzen ingestudeerd door Heman en de kinderen van Korach. En zoo zong Israel. En wij, hunne kinderen, zingen het hun na.

David zag Gods majesteit boven de hemelen. Majesteit beteekent letterlijk, datgene wat in relief gezet is, gedreven werk, uitwas. In 't Engelsch zou men mogen zeggen *the embossed*. Het woord komt van een wortel die zwellen beteekent. Het gezwollene.

Majesteit is het in relief gezette van Gods oneindige deugd in de schepping. Het geweldige en overweldigende van des Heeren groote macht en kracht en wijsheid en schoonheid. Het komt naar ons toe, spreekt luide tot ons, is maar voor 't grijpen en tasten.

En die majesteit is door God boven de hemelen gesteld.

Daarom zegt de Heilige Geest door den mond van Jesaja: Als ge denkt, dat God verre is, heft dan uwe oogen omhoog en ziet wie deze dingen geschapen heeft; die in getal hun heir voortbrengt, die ze alle bij name roept, vanwege de grootheid Zijner krachten en omdat Hij sterk van vermogen is: daar wordt er niet één gemist!

Doch die majesteit, heerlijkheid en eere is over de gansche aarde—en David toont een geweldig contrast. Hij sprak daareven van de majesteit Gods die zelfs tot boven de hemelen is; en nu begint hij opeens te orgelen van kleine kinderen en zuigelingen. Majesteit daarboven, ja, maar God heeft ook sterkte gegrondvest hier beneden; en tot zelfs onder de kleine kinderen. Ze zijn zoo zwak en nietig en toch: God grondvest sterkte uit hun mond.

Wat is die sterkte die dienen moet tot de grondvesten van een werk Gods? En het antwoord ontvangen we uit Jezus' eigen mond in Mattheus 21:16. Die sterkte is het loven van God. Die kinderen en zuigelingen waren aan 't zingen gegaan vanwege Jezus, het grootste werk van Gods majesteit, heerlijkheid en eer. Die kleine kinderen dansten rond in den Tempel en zongen: Hozanna den Zone Davids! De schriftgeleerden en overpriesters namen die kinderen dit zeer kwalijk en norsch voegden zij zich tot Jezus en zeiden: Hoort gij niet wat dezen zeggen? En dan haalt Jezus dezen tekst van de achtsten psalm aan. Ach, de Farizeën zagen noch God, noch Jezus, noch Zijn majesteit. En daarom waren ze gebelgd als anderen, zelfs kleine kinderen, den Heere loofden. David vereerden ze met den mond, doch David's jubel verstonden ze niet.

En die schriftgeleerden antwoorden niet. 't Stond eeuwen te voren al vermeld: Uit de mond van kleine kinderen en zuigelingen bereidde God sterkte voor grondvesten, om Gods wederpartijen wil, om den vijand en den wraakgierige te doen ophouden.

En Jezus hen verlatende. . . .

Vreeselijk als Jezus ons verlaat. Dan is er geen loven van God, slechts het morren en het wroeten der zonde tegen God. Totdat die Godsverlating eeuwig zal

zijn, wanneer het eeuwig weenen en tandenknensen zal zijn tot lof van Gods deugden, maar tot vertwijfelig en wanhoop in den put.

Doch er komt weer een contrast in den psalm. David blikt weer omhoog en ziet andermaal de maan en de sterren. Hij ziet ze en is onder den indruk van het grootsche schouwspel, dat donkerblauwe gewelf en dat varieerend geflonker, het zilver maanlicht, die afstanden, dat verre, diepe. . . .

Hoe groot zijt ge en groot van vermogen, O onze Heere!

Dan ziet David achterom en aanschouwt temidden van al dat geweldige den mensch die door God in den hof van Eden gezet werd met het doel om koning der schepping te zijn. Wie zet nu een klein kind achter twee groote, forsche Belgische paarden en zegt: men die beesten, mijne kleine! Doch God zet de kleine mensch in Eden en zegt: alles wat ge ziet en hoort is uw gebied. Beheer het en brengt den veelvuldigen lof tot in den hemel daarboven. Wees opperzangmeester en koning en priester van al deze groote dingen: koning onder God.

Ja, een weinig minder gemaakt dan de engelen Gods. Adam was aardsch en daarom minder dan de engelen: zij waren hemelsche geesten.

Wel een weinig minder dan de engelen, maar toch koning over de aardsche schepping. En om dat koningschap te kunnen handhaven en volbrengen kroonde God den mensch met eere en heerlijkheid. O nu kunnen we het zien en eenigzins verstaan. De mensch mag kleiner zijn dan Orion, doch Orion heeft geen verstand. De walvisch en leeuw hebben meer brute kracht, doch de mensch heeft wijsheid. Gods heerlijkheid, dat is, de uitstraling van eeuwige deugd, was als een mantel op Adam en Eva gevallen; en zij regeerden in Gods naam den ganschen lieven dag van oorspronkelijke gerechtigheid, heiligheid en kennis.

Hij ging nu aan 't heerschen, want God had alle dingen, alle aardsche dingen onder zijn voeten gezet. Zij waren alle vasallen, dienstknechten voor den mensch. Al die dieren en dingen moesten den mensch dienen, opdat hij zijn God mocht dienen.

Stond Adam dan aan den oever der zee en verhief hij zijn stem tot een walvisch die ginds dartelde in zilte baren, dan haastte zich het beest om te gehoorzamen; dan zwom hij naar den oever. Zoo kon Adam roepen tot den adelaar en de koning der vogels kwam aan vliegen uit zijn nest in de rotsen. Adam was absolute koning der aarde, doch uitgenomen Hem die hem alle dingen onder zijn voeten gesteld had. Wat heerlijkheid en eer aan dien koning!

Toch is zoo het beeld van 's menschen heerlijkheid en eer nog niet ten volle geteekend. Hoewel David wel degelijk het beeld ons geeft van Adam in den staat der oorspronkelijke gerechtigheid, zit er toch een profetische klank in dit nachtelijk loflied.

Dit is wel duidelijk als we voor een oogenblik voor

den aandacht houden hoe David daar stond te jubelen. David stond daar te orgelen terwijl de dood en de zonde en de schuld hem omringen. Ja, ge moogt zelfs zeggen, dat dit vreeselijke drietal zich in hem bevindt. En dan God loven vanwege eer en heerlijkheid die des menschen deel was?

Ja, ziet ge, Adam was in den staat der gerechtigheid type van een anderen Adam, van Jezus. Het eindelijke type van den mensch is Adam niet, maar Jezus. 't Is wel waar dat de eerste glorie van den mensch heerlijk is, doch God had wat beters in den zin. En daarvan profeteert David in den achtsten psalm. Doch hij doet het op grond van het historisch type des menschen in 't eerste paradijs.

Daarom worden de woorden van Psalm 8 aangehaald door den schrijver aan de Hebrëen. Daar wordt de eer en heerlijkheid, doch ook het een weinig minder dan de engelen gemaakt zijn verbonden aan Jezus Christus, den Heere.

Jezus was een weinig minder dan de engelen gemaakt.

Nu wordt dit meestal verkeerd verklaard. Meestal wordt deze zin verbonden aan de clause die in de Hollandsche en Engelsche vertaling er onmiddelijk op volgt. In de Hollandsche vertaling staat van Jezus dit: maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eere gekroond, die een weinig minder dan de engelen geworden was, vanwege het lijden des doods, enz. Nu is 't jammer, dat de volgorde der clausulen in de vertaling zoo gesteld is. Eigenlijk moest het er zóó staan, en dan vertalen we letterlijk: Maar den een weinig minder dan de engelen geworden Jezus zien wij, vanwege het lijden des doods met heerlijkheid en eere gekroond. . . .

Dus de beteekenis is zeker deze: Jezus is tot ons gekomen in het vleesch, d.w.z. als onzer een, vleesch van ons vleesch en been van ons been, aan Adam gelijk en daarom ook een weinig minder dan de engelen. Want dat was Jezus. Hij was aardsch naar lichaam en ziel. Maar, en dat in de tweede plaats, die Jezus heeft zich op het vlak van het aardsche vernederd door het lijden des doods. Die dood en dat lijden waren zoo diep en zoo vernederend, dat Hij een vloek werd en den smadelijken dood des kruises gewilliglijk inging. Daarom en dat ten derden dage, daarom heeft God Hem met heerlijkheid en eere gekroond. Dat is ook Schriftuurlijk. Lees slechts Filipp. 2:5-9 en vooral het begin van vrs 9. Ook daar wordt er een oorzakelijk verband gelegd tusschen het lijden van den Heland en de heerlijkheid daarop volgende. Omdat Hij leed werd Hij verheerlijkt.

Dus, hoewel de achtste psalm daar niet in zoovele woorden over spreekt, vindt toch die psalm zijn vervulling in Jezus. Hij is het eindelijke type van den mensch zooals hij eeuwiglijk voor God zal staan in Zijn eeuwig koninkrijk. Hij wordt straks, neen, Hij is nu al gekroond met een heerlijkheid en eer zooals er geene in de geheele schepping gevonden wordt. Hij ontving een

naam die boven allen naam is. Niet alleen in deze wereld maar ook in de toekomst. Want er komen andere grootheden. Wel verwant aan deze wereld, want het proces het wedergeboorte. Maar de tweede wereld zal boven de eerste wereld uitblinken gelijk Jezus boven Adam uitblinkt: de Heere uit den hemel.

Dan gaan we weer psalm acht zingen. Doch dan zal er een dieper klank in gehoord worden dan toen en nu. 't Is wel waar dat in het nu ook al gezien wordt wat worden zal. Doch laat ons niet gaan vergelijken. Daarboven bij God zal 't onbeschrijflijk en onuitsprekelijk schoon zijn!

G. V.

## Contribution

DEAR EDITOR:

Whereas: It becomes evident from time to time, and that in an increasing measure, that our Prot. Ref. people have no heart for the local Christian High School, and,

Whereas: To my judgment, the breach between us and the Christian Reformed Church gradually becomes wider, especially after Dr. Schilder's visit and his present writings in the "Reformatie", and,

Whereas: It is our God given duty to bring up, and educate our children in that truth that He in His grace has revealed unto us, and,

Whereas: According to information the Chr. Ref. people now partly pay for the education of our youth which attend said school, and,

Whereas: The local Christian High School is crowded for room, so that the board very likely will be glad to get rid of some pupils so they will not have to build,

Is it not our God-given duty and privilege to begin our OWN Christian High School as soon as possible, even though it be on a small scale?

I think, dear Editor, we can easily do this, and must be sincere and willing enough to together put our shoulder to the wheel, push, and get the ball a-rolling!

J. Cammenga Sr.

\* \* \* \*

Editor's Note. The readers know my conviction in the matter. I certainly believe in the principle of Christian Instruction, and I would deplore the day that our people should forsake this principle. I also firmly believe that we should begin to take care of the instruction of our own children and youth, and for several years I have advocated a Christian High School of our own. There is no reason why we should have only one institution of the kind in Grand Rapids. But *you* must do it,

H. H.

## Jehovah's Suffering Servant

Isa. LIII:1-3.

Peculiar and Particular Gospel!

The question concerning Jesus Christ is placed before the people of Israel, 'Who shall believe this report' or this preaching.

Peculiar because the Gospel presents a suffering servant, given by Jehovah as the only Mediator between God and His people, yet He is one who is rejected by all. Besides, while the Gospel is particular, it must be preached to all promiscuously, while the specific message is to call a certain class of people. The poor in Spirit, the one of broken heart. Those who are lost and miserable sinners in themselves alone are saved, because God's intention is to save them. Is it surprising that this Gospel finds so many enemies, not only in the world but also in the midst of the churches round about us?

This gospel presents a particular Christ and of course, the Christ who died for His own is not desired by all. It follows from the nature of the case that Christ, the servant of Jehovah, is not accepted by all men. He does not draw every one who hears the Gospel. Unless, and that contrary to Scripture, a man-made Christ is presented, the masses will turn away from Him. Make of Him an example of the good Master and if not, the multitude no longer shows interest in the preaching of the Gospel, the Word of God.

However, the true picture of Scripture, concerning the Christ and His Gospel is, that no one desires Him. No one as He is by nature believes the report concerning Him. Every one hides His face and esteems Him not.

Of these facts the prophet speaks when he portrays the suffering servant of the Lord.

The first feature deals with the lowly origin and growth. He grew as a tender plant. In these words is expressed the hopelessness of all that is embodied in the word strength and beauty. For the word translated plant and root refer to, remind us of a tree that is felled. The tree is cut down and nothing but a stump is left. And out of the trunk appears a little twig, the remnant of life that once in its full glory belonged to the house of David. For Christ is of the lineage of David, the representative of the glory of Israel. And looking at the twig and the stump the question arises, is there any hope that the former glory shall reappear? Once the house of David appeared under his kingship as the glory of the glorious kingdom of Israel, but since His death disappeared. Hence the question, shall it reappear?

And a root out of a dry ground.

The eclipse of the former glory is further illustrated in this figure. The root is the beginning of a

tree, out of it the tree must appear. But there is no expectation from a hewn down tree. Some of its life may show forth in a little twig, but no tree shall grow from it. Take both together, the old stump and the root in dry ground and the case is hopeless, with a view to the expectation of a new tree. And the hopelessness of it all is this, there is no power to produce nor life to sustain, hence there is no future for what was once beautiful, mighty and strong.

Meaning of this figurative language is, the tree in its glory is David's house, David's reign and the reign of his son Solomon. The little twig is Christ, who according to the flesh is from the royal lineage of David. And the preaching of the Gospel concerning the Son of God is received in such a way that people will say of Him, He is the Son of David, but David's glory no longer belongs to this man of Nazareth, who at His best is the son of a carpenter. And let us admit it, from the point of view of natural men, there is no beauty, no greatness, no power or glory in the Son of man although He descended from the kingly tribe of Judah and the lineage of David.

In harmony with His lowly origin is His lowly birth or the appearance in this world. Yes, He grew up before Him, but as to man, he found Him in the fashion of man. After all, the appearance of the little twig must be in harmony with His origin. A twig cannot boast of rich foliage. It is not impressive nor does it take its place amongst the roses. People can do very well without it, because it does not impress them. Hence, he had no form or comeliness. Without form the prophet sees Him, which does not mean that the Lord did not have any form, for then he could not have seen Him. Nay, but it means that the form of the Saviour was not the form desired by sinful men. And from that point of view he had no comeliness. He has beauty as to the eye of faith, but when natural man sees Him, there is no outward beauty, no attraction. Why? Because the Saviour came in the likeness of sinful flesh. He took upon Himself our weakened nature and became like unto us in all things, sin excepted.

Moreover, that form was the form of the servant. Not the form of one of the great and the mighty of the world, not to order but to obey, not to rule over the world but to shed His life-blood that His own shall be saved. And because He is the servant of Jehovah, He became obedient unto death, yea, the death of the cross. And because He was obedient, His form, that is, the form of the mighty, the form which is desired by natural man, disappeared. The suffering servant despised, forsaken, cursed and rejected by man, nailed to the cross to die the death of the guilty, an exlex, given in the hands of His enemies, who dies an infamous death.

The Christ of the Gospel, the Christ of the Word of God must thus be preached. And when that command

is given to Isaiah, he cries out, 'Who shall believe it, Lord?'

He stands before the greatest mystery of all. A rejected Saviour. A man without form or comeliness. A man rejected of all. Shall that preaching bear fruit? Shall it take hold of man? We think the question is also the answer. The prophet means to say, no one shall believe that preaching. And we must admit that this preaching shall fail, if it depends upon the will and the desire of man as he is by nature. Who will believe, that is, who knows and trusts such a Saviour? Who will depend upon Him in life and death? Who will trust Him as the Saviour? And again we say, no one will. The Christ of the Scriptures does not impress in the least.

Of course, if the preaching of the despised servant of Jehovah is changed to the preaching of the Good Master or to that of a great man, the ideal and example, the multitude will listen. But the preaching of the Gospel of Christ as pictured in Holy Writ is an altogether different preaching that will never be accepted by natural man. The main theme of this preaching is that He is the suffering servant of Jehovah and that man must find all that is necessary for his salvation in Christ Jesus. Man cannot and will not do anything for or to obtain salvation. But the weak branch, the little twig in all its weaknesses according to the flesh—the sufferings of hell and the agony of death of the One crucified spells salvation.

No one has believed. Tremendous truth.

To believe means to know and to trust. To know because God spoke to us and God who speaks is the Unchangeable, Ever-Faithful Jehovah. And when God speaks He speaks irresistibly through His Spirit in the heart of His own. He makes all things new. He changes the heart, bends the will and all the desires.

Thus the sinner listens to the God of his salvation.

To trust means that the one who speaks can be depended upon. Here, as is always the case, God can be depended upon for ever. He is no man who can lie. His Word and His promises come to pass. And thus the man called by God trusts and depends upon Him alone. Depends upon Him because of the work of the servant of Jehovah. Relying on His work alone.

Thus the sinner trusts and depends upon God alone.

Peculiar and Particular Gospel.

The exclamation of Isaiah is the experience of all who preach the Gospel of Jesus Christ in all its purity. The apostle John as well as the Apostle Paul speak of its fulfillment. Though Jesus had performed many miracles in their presence, they believed not in Him, that the saying of Isaiah the prophet might be fulfilled, which he spake "Lord, who hath believed our report, and to whom is the arm of the Lord revealed?" (John 12:37, 38). And Paul says, "But they do not all be-

lieve the Gospel; for Isaiah saith, Lord, who hath believed our report?" (Rom. 10:16).

Why??

Because they did not see the arm of the Lord?

Yes, they did, because seeing Him they despised Him, the Messiah. They did not care for Him and esteemed Him not. Yet He grew up before Him.

While men may and cannot and will not esteem Him, because of their blindness, God cared for Him. He prepared Him. The Spirit of the Lord was upon Him. And even the lowly birth of the Saviour did not change God's attitude, for He upheld Him from the manger to the cross, and death and the grave. And when the tender plant is made an offering for sin, He shall receive a portion with the great and divide the spoil with the strong and justify many.

Why??

Because He is the arm of the Lord.

For He grew up before Him. In the days of Isaiah in spite of the unbelieving Israel. In the days of John and Paul while the multitude rejected Him. In His ministry upon earth, while despised and rejected by men and nailed to the cross.

Why??

Because the arm of the Lord reached from all eternity to those whom He has chosen to be His own. Because His Sovereign Elective Grace is more abundant than sin. Because the arm of the Lord can reach in time and at all times the hearts of His people. Because His eternal Council shall stand.

His arm effects the salvation of His people, because that arm works with an Almighty will and Eternal love irresistibly taking away sin and guilt. The Lamb of God, who was so highly esteemed and exalted that all power is His and shall be revealed. Revealed now in every one who believes and revealed in the day of His coming.

Wonderful Gospel.

W. V.

### NOTICE!!

Will those who have received all sixteen copies of the sermons on Romans 9-11 of Rev. H. Hoeksema, and have paid only \$1.00 thus far, kindly send another (postal money order) so that the committee can pay the printer, and publish the sermons that will follow?!

Thank you!

The Publishing Committee.

P.S.—The sermons are 10c per copy, and there will be about 12 more copies.

## New Method Of Family Visiting

The Missionary Monthly (continuing *De Heidenwereld*) for this month contains a notice (taken from *The Banner*) that reads:

"As soon as Labor Day is past the ministers of Holland begin their family visiting. . . .

"Dr. Danhof is following a different arrangement. He tries to visit his entire congregation each year; two-thirds of these are personal calls, and one-third are carried on in the presence of the elder. He finds that this method is successful, since it gives him a closer contact with his people than the regular way." So far the notice.

Does not this "different arrangement" have the appearance of being the first step toward the complete abolition of family visiting (as this is done in conservative Reformed circles) and toward the placing in its room what is known as the *spontaneous visit*? According to the latter arrangement the pastor visits all the families once without being accompanied by an elder. He makes these calls immediately upon entering a new field of labor. Thereupon, he, again, as unaccompanied by an elder, calls upon the members of his church not in accordance with a rule that at regular intervals and at a stated time all the families be visited, but as moved by personal choice or by the knowledge that for a special and particular reason, such as sickness or death in the family, he is needed or wanted. The result is of course that during the pastorate of a certain minister comparatively few families are twice visited by the pastor in their homes. Such is the usage denoted by the term "spontaneous call". Family visiting on the other hand, is a usage that consists in the pastor, as accompanied by an elder, visiting all the families according to a fast rule that every so often the visits be made. This being true, the usage known as the *occasional call* should never be allowed to *take the place* of family visiting. Nor should a consistory allow its pastor to engage in such a practice that might lead to this. For family visiting is a vital necessity. The word must be administered not only to the members collectively on the meeting for public worship but to each member individually. All the members have need of this. Family visiting is necessary to the minister. He must know each sheep, if he is to know the flock as a whole. Without this knowledge he cannot minister the Word as the needs of the flock require.

The usage that the pastor be accompanied by an elder is grounded in Scripture and in history. Calvin was the first to advise it. Christ sent out His disciples two by two for the purpose, certainly, of mutual support. Paul always set out upon his missionary journeys with a traveling companion. The other apostles did likewise. It was in all likelihood this usage among the apostles that induced Calvin to advise as he did.

The practice is a most commendable one. The pastor is in the need of the elder, as the work of family visiting is a difficult one. The pastor needs the elder to assist him in directing the conversation in the right channel—the channel of the things which are of the Spirit of God, and in preventing the conversation from deteriorating into an ordinary social chat such as any group of worldlings could engage in. The pastor needs the elder to assist him in answering difficult questions and in dealing with difficult cases. The usage has its advantage in other respects. The presence of the elder gives to the visit the necessary official character. Then, too, the pastor may, later on, be in the need of a witness, who has heard what was said. Also, the work is more likely to be done with the proper earnestness and thoroughness, if the visit be made by the pastor and the elder jointly. And those visited will be more tractable and more ready to receive the instruction of God's Word. And what is more, the elders, too, are shepherds. The task under consideration is also theirs.

Objections have been and are being raised against family visiting, against the usage according to which the pastor visits all the families at stated times in the presence of an elder. The principal objection is that the visit, being, as it is official, and being made in the presence of an elder, renders it impossible for the pastor to set up with the members of his flock that personal, intimate, and lively contact that is needful. This appears to be Dr. Danhof's objection, as is evident from the notice, "He (Danhof) finds that this method is successful, since it gives him a closer contact with his people than the regular way." Now this objection is devoid of all validity. Consider that even as unaccompanied by an elder, the pastor visits the family and the individual in the presence of his family and that thus all the words that pass between the pastor and the individual sheep are uttered in the hearing of the latter's family. Is it now true that the presence of the elder renders the individual more inarticulate than the presence of his family? Fact is, that there are persons who feel more free to speak about their spiritual life with the shepherds in the church than with the members of their family. In fine, that "closer contact" can be set up between the pastor and the individual, only by the pastor visiting the individual in the absence not only of the elder but of all the members of the family. This, certainly, the doctor had no intention of doing. It means that the result of his "new method" is no improvement at all but rather loss. There is, to be sure, real need of the so-called "personal" or "spontaneous call". The sick must be visited. There may be times when the individual member or the family will want to confide in the pastor only. But the "spontaneous call or visit" must supplement family visiting. It should not be allowed to usurp the place of family visiting.

Does it not appear in the light of the above observation that Dr. Danhof's "new method" is really a step in the wrong direction? Dr. Beets, therefore, could have done better than encourage the doctor in the use of this method. And encourage the doctor, he does. Wrote Dr. Beets, "We shall be glad to learn in due time how Dr. Danhof's new method works. Personally we tried about the same thing years ago while pastor of a Grand Rapids congregation—and liked it?"

G. M. O.

## The Typical Significance Of The Tabernacle

A distinction must be drawn between the tabernacle as such and the furniture contained in it and the service with which it was inseparately associated and which was performed within its sacred precincts. In this article I purpose to set forth the typical significance not of this furniture and service (this has already been done), but of the tabernacle proper, by which is to be understood the "tent of meeting" as such, thus this tent as disassociated from the sacred things which were found in it and from the various kinds of offerings that formed its service.

The tabernacle is the type of the human nature of Christ in its union with the person of the Son of God. The view here expressed is grounded in Scripture. The epistle to the Hebrews contains this passage (9:11, 12), "But Christ being come an high priest of good things to come, by a greater and more perfect tabernacle, not made with hands, that is to say, not of this building; neither by the blood of goats and calves, but by his own blood he entered in once into the holy place. . . ." In this passage "the greater and more perfect tabernacle" and "his own blood" are one and the same, and so, the *tabernacle* by which Christ entered the holies, is His own flesh and blood, the slain and resurrected human nature with which the Son is personally united. The circumstance that this nature, formed as it was (and is) of a human body and a human soul, bears in the text the name of *tabernacle*, implies that when the sacred writer penned this passage, Moses' tabernacle, the one made with hands, stood out in his mind as the prefiguration of the tabernacle "greater and more perfect", of Christ's human nature.

Pre-figuring Christ, Moses' tabernacle had to have agreement with Christ. So it did. Let us attend to this agreement. As to its interior, the tabernacle was a costly and beautiful structure. As has already been pointed out, its walls were composed of planks overlaid with gold, which rose perpendicularly from sockets

of silver, held together by transverse bars of gold, passing through rings of gold. The inner tent-cloth that formed the tabernacle proper was also a thing of beauty, the colors employed in its construction being white, blue, purple and scarlet. As to Christ, the perfect tabernacle, He, too, and we speak now of His human nature, is a creature of glory. And His glory is the brightness or splendor of His spiritual beauty, of the grace and truth of which He is full. Christ, however, stands not alone. Joined to Him is His body, the church, of which He is head, His temple of which He is the cornerstone, His branches of which He is the true vine, and of whose fulness all the members of His body partake. And as coming to Him, as to a living stone, the chosen of God are built up a spiritual house, an holy priesthood. And as abiding in Him, they bear much fruit. Thus His body, too, is glorious. And its glory is the effulgence of the fulness that dwelleth in Him. Now of this spiritual splendor of both Christ and His people, of the variety, manifoldness and totality of the spiritual gifts which God bestowed upon this people, the beauty of the earthy tabernacle was the prefiguration. That the costly materials that were made to enter into the construction of the tabernacle thus formed a kind of glass in which could be seen the glory of Christ, is a view that, as has already been made plain, is grounded in Scripture.

But the agreement between Moses' tabernacle and Christ (and His body) does not stop here. It was not enough that the materials of which the tabernacle was constructed were costly; nor that the whole was built according to the pattern let down from heaven. After it had thus been constructed and before it could be used as the Lord's dwelling-place, it had to be consecrated by the application of the holy anointing oil, the instructions for the preparation of which are found in Exodus 30:22-25, "Moreover the Lord spake unto Moses, saying, Take thou also unto thee principal spices, of pure myrrh five hundred shekels, and of sweet cinamon half so much, even two hundred and fifty shekels, and of sweet calamus two hundred and fifty shekels, and of cassia five hundred shekels, after the shekel of the sanctuary, and of oil olive an hin: and thou shalt make it an oil of holy ointment, an ointment compound after the art of the apothecary: it shall be an holy anointing oil."

This was to be an holy anointing oil unto the Lord throughout Israel's generations. It is pronounced to be a most severe and punishable offence for the common members of the theocracy to aspire to make any other like it. Upon man's flesh, that is, upon the flesh of common men, it might not be poured. And whosoever should put any of it upon a stranger, should even be cut off from his people (Ex. 30:31-33). The only men to whose flesh it might be applied were the priests and kings and God's prophets. It is no different now. The Spirit of Christ, symbolized by this oil, was

poured out upon the church, thus upon the chosen ones, made unto God priests and kings by Christ.

With this oil was anointed also the tabernacle and the ark of the testimony, "and the table and all his vessels, and the candlestick and his vessels, and the altar of incense, and the altar of burnt offering and his vessels, and the laver and his feet" (Ex. 30:26-28). "And thou shalt sanctify them", was the Lord's word to Moses regarding this anointing oil, "that they may be holy."

The import of this action can be known from the Old Testament Scriptures. Said Samuel to Saul, after having poured the horn of oil upon his head, "And the Spirit of the Lord shall come upon thee". ". . . and the Spirit of the Lord came upon David from that day forward," namely, from the day on which Samuel took the horn of oil, and anointed him in the midst of his brethren. Thus in the history of these two kings, the anointing oil is expressly associated with the communication of the Holy Spirit. This coupling of the oil with the Spirit tells us, as plainly as words could, that of the Spirit it was the sign. The conclusive proof of this is that the Saviour, though He was never anointed in the literal sense, was called the Christ, that is, the Anointed One. Anointed was He with the Holy Ghost and with power. The reason that in His case the symbolical rite was omitted, was His being *the Anointed One*. And because God's believing people are united to Him by faith and thus partake of His anointing, they, too, are said to be "anointed by God" or "to have the unction of the Holy One which teacheth them all things." Under the dispensation of the New Testament, the symbolical rite continued to be observed for a time and in regard to outward and miraculous operations of the Holy Spirit, "The apostels anointed many sick persons with oil, and made them whole in the name of the Lord" (Mark 6:13).

This sacred use of oil had, as its background, a common use of it in the east, especially in Egypt, Arabia and Palestine. Its use there finds its explanation in the circumstance of its being regarded as singularly promotive of bodily health and comfort, and so the custom persisted and descended even to modern times. The inhabitants of Africa anoint their bodies when the day becomes intensely hot, because it serves the purpose to exempt them from enervating effects of the climate. Even in Greece, where the heat is less intense, the combatants in public games, had their bodies copiously rubbed and supplied with oil. As anointed with such oil, the body would feel itself invigorated and refreshed, and became fit for the performance of any active labor. Oil, therefore, was an apt figure of the soul, replenished with the Holy Spirit. As endowed with grace, it can engage heartily in God's service, and run the way of His commands. In the language of one writer, "the anointed man was he who, being chosen and set apart by God for accomplishing

something connected with God's glory, was furnished for it by His good hand with necessary gifts. And the more noble the office to which anyone was anointed, the greater was the supply of the Spirit's grace which the anointing brought him." But what the Spirit supplied was not always grace for the recipient. Nor was it always sanctifying as to its character. In the case of Saul it was a "kingly heart", that is, merely such courage and aptitude, as he needed to function as king.

In the light of these observations, it is not difficult to perceive the significance of the anointing of the tabernacle. This being, as has been proven, the type of Christ's human nature, the anointing of it with the holy oil was the sensible representation of the communication of the Holy Spirit to this nature. To Christ the Spirit was given. It rests upon Him, the Spirit of wisdom and understanding, the Spirit of counsel and might, the Spirit of knowledge and of the fear of the Lord. And He is of quick understanding in the fear of the Lord and judges with righteousness the poor, and reprove with equity for the meek of the earth. And righteousness is the girdle of His loins, and faithfulness the girdle of His reins (Isa. 2:1-6). To Him the Spirit was successively given without measure. The Spirit was given Him during the period of the preparation of His human nature in the womb of Mary, so that He was born without sin. The Spirit was given to the Christ-child, so that through the years this child increased in favor with God and man and was conscious of being impelled by the love of God to be about His Father's business. And when the time was at hand for Him to begin His public ministry, John saw the Spirit descending from heaven like a dove, and it abode upon Him. And being raised up unto the justification of His people, and being by the right hand of God exalted, He received of the Father the Spirit for Himself and His people. And the Spirit glorified Him, the exalted Christ, beautified exceedingly His human nature; and the Spirit also imparts unto His body, the church, the fulness of grace of which His suffering and death is the meritorious cause, and His human nature the eternal seat and channel, and His Father the creative fountain. And as the Spirit is God, of one essence with the Father and the Son, and as the grace which He imparts is God's creature, the anointing of the exalted human nature of the Saviour with the Spirit marked the beginning of the everlasting indwelling of God in Christ and of Christ in His church. At the close of his public ministry and just before His crucifixion, Christ prayed, "That they all may be one; as thou, Father, art in me, and I in thee, that they also may be one in us: . . . . And the glory which thou gavest me I have given them; that they may be made perfect in one; and that the world may know that thou hast sent me, and hast loved them, as thou hast loved me" (Jo. 17:21-23). The answer to

this prayer was the Father's anointing the exalted Christ. But the prayer is still being answered through the ages and will have been fully answered when the new heavens and the new earth will have appeared and when on this earth, as cleansed from the race of men that now corrupt it, the church will have appeared with Christ in glory. Of the anointed Christ and His body in glory, the anointed tabernacle of Moses was the type, the prophetic emblem.

The record of the instructions for the anointing of the tabernacle contains also this statement, "Whatsoever toucheth them (the anointed tabernacle and its furniture) shall be holy." Now the tabernacle was but an inanimate thing. Its holiness was its separation from things common and profane and its consecration to sacred use, to God and His service. But there is also the holiness of a moral-rational nature,—a holiness that is purity of heart, a sanctified energy under the impulse of which the one holy is pitted against sin and is seeking with all the power of his mind and will and with his whole heart after God. Such was the holiness of Christ. And such is also the holiness that He imparts unto all who touch Him, unto all who, by a living faith, are grafted in Him and possess Him as their dwelling place. For He, being *the Anointed One*, is the sanctification, the justification, the wisdom and the redemption of His people.

But the observations thus far made, do not exhaust the typical significance of the tabernacle. This structure prefigured even the union of the person of the Son of God with the assumed human nature. Consider that out of the midst of the tabernacle a voice spake to Moses the words of God. The first to hear this voice speaking the gospel of redemption were our first parents just after the fall. And through the centuries this voice continued to speak. It spoke to the patriarchs. It spoke to Moses, first out of the burning bush, then out of the cloud enveloping the summit of the mount and finally out of the tabernacle. It spoke, did this voice, to all the prophets of God who came after. Whose voice was this? With the exception of a few, all the passages contained in the Old Testament Scripture that record the speaking of this voice ascribe it exclusively to Jehovah. So the passages contained in the books of Exodus and Leviticus. It is Jehovah Who is presented as saying to Moses, "Now shalt thou see what I will do to Pharaoh. . . . (Ex. 6:1). See I have made thee a God to Pharaoh . . . . (7:1). Go unto Pharaoh and say unto him, Thus saith the Lord, Let my people go. . . . (8:1). Go unto Pharaoh, for I have hardened his heart. . . . (10:1). These are but a few of the numerous scriptures in which the name used to designate the communicator of the divine word or message is the name *Jehovah*. However, there are some passages, found in the Pentateuch, in which the name used is not *Jehovah* but the *angel of the Lord*. The first of these is the

record of His appearance unto Hagar in the desert. "And the *angel of the Lord* found her by a fountain of water in the wilderness. . . . And the *angel of the Lord* said unto her, Return unto thy mistress. . . . And the *angel of the Lord* said unto her, Behold, thou art with child. . . ." (Gen. 16:7-11). It was the angel of the Lord who called unto Abraham out of heaven and said to him that he should not lay his hand upon the lad, Isaac (Gen. 22:11), Who spake unto Jacob in a dream that He had seen all that Laban had done to him (31:11), Who appeared unto Moses in a flame of fire out of the midst of the bush (Ex. 3:2). In all these passages the name employed is *angel of the Lord*. Who now is this angel? Light is shed upon this question by what the Holy Spirit records in the third chapter of the book of Exodus. Here we read, "And the *angel of the Lord* appeared unto him (Moses) in a flame of fire out of the midst of a bush: . . . . And when the *Lord* saw that he turned aside to see, *God* called unto him out of the midst of the bush, and said. . . . draw not nigh hither. . . . Moreover he said, I am the God of thy father, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob. . . ." In this passage, it is to be observed, the voice that called to Moses out of the bush is ascribed both to the *angel of the Lord* and to God, the triune Jehovah. Thus this angel is no ordinary angel. If not, is He then to be identified with the triune God, Father, Son, and Holy Spirit? And if so, how can He at once be Jehovah's angel? And if He be an angel, how can He be God? Is the latter too, an angel? Having been led into all truth by the Spirit of Christ exalted, the church of God can and is now answering these questions.

The Church now understands and believes that there is only one God, Who is the one single essence, in which there are three persons, really truly, and eternally distinct, according to their incommunicable properties; namely, the Father, and the Son and the Holy Ghost; that Jesus Christ, according to His divine nature, is the only begotten Son of God, co-essential and co-eternal with the father, the express image of His person, and the brightness of His glory, equal unto Him in all things; that God sent into the world, His own, only-begotten Son, Who took upon Himself the form of a servant, and became like unto man, and did not only assume human nature, as too the body, but also a true human soul, that He might be real man; that, finally, this Son was from eternity ordained to be our Saviour, our prophet, priest, and king, that thus even before His incarnation, the Son of God, in His capacity of Mediator was teaching His people, revealing to them the Gospel of God, was ruling His people by His word as applied to their hearts by the Spirit, and was also atoning the sins of His people not by His own blood but by the blood of His animal sacrifices.

Because the Church now has understanding of this.

the question, Who was the angel of the Lord, can be definitely answered. That this angel did not belong to the class of ordinary angels, is plainly indicated by what we read of Him in Gen. 16:10, "And the angel of the Lord said unto her (that is, unto Hagar), I will multiply thy seed exceedingly, that it shall not be numbered for multitude." Ordinary angels, certainly, being created beings, have not the power to multiply seed. Of this working God alone is capable. Now in the passage just cited, this working is ascribed to the angel of the Lord. This angel, therefore, is, must be, as to his subject or person, God. There are several passages contained in the Old Testament Bible setting forth an identical teaching,—passages in which this angel appears as being one with God in power and in name, blessing, salvation, adoration, and honor. "And he (Israel) blessed Joseph, and said, God, before whom my fathers Abraham and Isaac did walk, the God which fed me all my life long unto this day, *the angel which redeemed me from all evil*, bless the lads (Gen. 48:15, 16). . . . And the angel of the Lord appeared unto him (Moses) in a flame of fire *out of the midst of the bush*: . . . . And when *the Lord* saw that he turned aside to see, *God called* unto him *out of the midst of the bush*, . . . Moreover He said, I am the God of thy father, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob. . . . And I am come down to deliver them out of the hand of the Egyptians. . . . (Ex. 3:3-8). And he said, Surely they are my people, children that will not lie: so he was their Saviour. In all their afflictions he was afflicted, and *the angel of his presence* saved them: in his love and in his pity he redeemed them; and he bear them, and carried them all the days of old" (Isa. 63:9, 10).

But there are also passages that form a record of God's sharply distinguishing between Himself, the triune Jehovah, and the Angel. Such a passage is Ex. 23:20-23, "Behold, I send an Angel before thee, to keep thee in the way, to bring thee into the place which I have prepared. Beware of Him, and obey his voice, provoke him not; for he will not pardon your transgressions: for my name is in him. But if thou shalt indeed obey his voice, and do all that I speak; then I will be an enemy unto thine enemies, and an adversary unto thine adversaries. For mine angel shall go before thee, and bring thee in unto the Amorites, and the Hittites, and the Perizzites, and the Canaanites, the Hivites, and the Jebusites: and I will cut them off".

But if the subject of the Angel is God, and it is this, as has just been proven, how can the triune Jehovah distinguish himself from this Angel? There is but one possible explanation of this. The person of this Angel is the only-begotten Son of God, of one and the same essence with the Father and the Holy Spirit, and at once ordained to save God's people from their sins. So, though the Angel is God, He is to be distinguished not from the Father and the Spirit but from the triune

Jehovah. For the distinction to be made here is not between the Son on the one hand and the Father and the Spirit on the other, but between the Son in His office of Mediator and as subject of the Angel, of the human nature to be assumed in the fulness of time on the one hand and the Son as the second person of the blessed trinity on the other; thus between the Son as Mediator and the triune Jehovah, Father, Son and Holy Spirit, the God and Father of the Angel, of Christ.

Herewith the question, Who is the Angel of the Lord, has been answered. This Angel is the Mediator; He is Christ, the Lamb of God that taketh away the sin of the world. He is rightly presented in Scripture as being one with God in name and power and honor, as He, being of one and the same essence with the Father and the Spirit, is God. But it is also right to distinguish Him from God, as He is Mediator and as such the subject of an assumed human nature. Thus on the part of this Angel, the distinction concerns, rightly considered, solely this nature. Only because Christ is also man, the Word in carnate, can and may He be distinguished from God.

Now even before His incarnation in the fulness of time, the Son of God in His capacity of Mediator, was assuming especially in the epoch that commenced with the calling of Abraham and ended with the conquest of Canaan, an earthy appearance. This appearance varied with time. To Abraham during his residence in the plains of Mamre, He appeared in the form of a man of flesh and blood. The record of this appearance is contained in the 13th chapter of the book of Genesis. That being or person whom Abraham addresses as Lord, and whom he beseeches not to pass away from him and for whom he orders a little water to be fetched that He might wash His feet and whom he fetches a morsal of bread,—this person was the Son of God, the Christ, the Word, that, in a sense, had for the moment become flesh. The other material and visible forms with which the Son of God as Mediator associated His person and through or out of which he spoke to His servants, are the burning bush, the fire and smoke of the holy mount, the pillar of cloud, and the tabernacle of Moses. However, Christ's association with these material forms and things did not of course spell for Him true and real incarnation. These things and forms, as associated temporarily with Him, were but a shadow of the true incarnation.

Now it is only in the light of the above delineations, that certain passages in the book of Exodus take on meaning for us. Passages they are that have proved perplexing to many a Bible student. The Lord's saying to Moses and the people of Israel, "Behold, I send an Angel before thee, to keep thee in the way and to bring thee into the place which I have prepared," caused them to look forward to the appearance in sub-

sequent chapters of some heavenly being or creature not before seen to bring the people of Israel into the promised land of their abode, and to speak to it the word of God. But as no such being appears and as the Sacred writer continues to use the name Jehovah to designate Him with whom the revelations communicated to Moses originate, the passage in question has occasioned no little difficulty. Yet needlessly so. This Angel as to His person is the Son of God in His office of Mediator. And He has already come. And the earthy, visible form by which He has already made His presence known is that same cloud by which the people of Israel will be led during the rest of the time of their wanderings and from out of which the Son of God will speak to Moses the Word of the triune Jehovah. That the subject of this Angel is the Son of God and is thus the same subject that spoke to Moses from out of the burning bush, is proven by the circumstance that also this Angel is one with God in power and honor. He will bring Israel to Canaan. The people are cautioned to beware of Him, as He will not pardon their transgressions, that is, being holy and righteous God, He will not condone and excuse sin in the ungodly but He will of course pardon such as truly repent and forsake their sins (33:21). Lastly, God's name is in Him (33:22). That the sacred writer speaks of the works the Angel is to perform (He is to bring the people of Israel into the place which God has prepared) and the words He is to speak as being at once the works and words of the triune Jehovah, is because Jehovah speaks and works in and through Him. Though He already has made His appearance on the stage of Israel's history, the Angel is now for the first time formally introduced. The reason is that whereas, through the ratification of the covenant Israel is now about to be constituted a royal priesthood, an holy nation, that as so constituted, it may hear and obey God, press on to Canaan and war God's warfare, there is now need of a captain of salvation, qualified to speak unto the people the word of God and to give it the victory over the adversary. Whereas the Angel is this captain, the Lord tells His people to look to Him (the Angel) as the one to teach, keep, and lead it. For Jehovah this will not, to be sure, spell the commencement of a period of inactivity. Jehovah, too, will keep His people in the way and lead it, not apart from but through the Angel. For the task is one. And Jehovah and the Angel are one. This being true, the act of communicating the revelations of God to Moses and the work of leading the people of Israel to Canaan is now ascribed to the Angel and then again to Jehovah.

Let us now turn to 33:1-3, "And the Lord said unto Moses, Depart, and go up hence, thou and the people which thou hast brought up out of the land of Egypt, unto the land which I sware unto Abraham. . . . And I will send an angel before thee; and I will drive out the Canaanite. . . . for I will not go up in the midst

of thee; for thou art a stiffnecked people: lest I consume thee in the way."

The angel of which mention is here made is again the Son of God in His office of Mediator. The meaning of this notice cannot be that this Angel is to take the place of Jehovah as leader of Israel. Nor must it be supposed that the Lord here threatens to separate himself from the Angel and the people of Israel that they may go their way alone without Him, the triune Jehovah. The key to the correct interpretation of this passage is the clause, "For thou art a stiffnecked people: lest I consume thee in the way." The people through their worshipping the golden calf, have revealed themselves as stiffnecked. So he, the triune God, can not go up in the midst of them *apart from the Angel*, Who is Christ, thus *by Himself*, solely in His capacity of *triune God*. We are to distinguish here between God *as such or by Himself* and God in His capacity of God and Father of the Lord Jesus Christ. God *by Himself*, being the Holy One, can only find it in Himself to destroy this people; for it is stiffnecked. But as the Father of Christ, He will send His Angel before them and will go up in their midst as Christ's God, thus as the Lord God, merciful and gracious, long-suffering, and abundant in goodness and truth, keeping mercy for thousands, forgiving iniquity and transgression and sin. But the godless among them, the unrepentant, thus the carnal, reprobated seed, need take no comfort from this, as He will by no means clear, that is, condone sin, but visits the iniquity of the fathers upon the children. . . . of them that hate Him. So was God training His people, in connection with their great sin, to distinguish between Himself and His Angel, and to contemplate their salvation as somehow bound up with this Angel.

That the passage under consideration is thus to be explained, is evident from the Lord's reply to Moses petition, ". . . consider that this nation is thy people" (33:13). The Lord in responding, does not say, "I have heard thee. So, *instead of sending an angel before thee, I, myself*, will go up in the midst of thee," but he says, "My presence (*face* in the original) shall go with thee. . . ." Now the *face* of Jehovah is identical with the Angel, as is evident from Isa. 54:9, where He is called "the angel of His face". Now if the Angel is to be identified with God's face or presence, it cannot be that the statement to the effect, "I will send an angel before thee. . . . for I will not go up in the midst of thee" is to be explained to mean, "I will send an angel *in My stead* to go up in the midst of thee".

Now this cloud, the Angel of the Lord, as to His person, Christ, the Son of God in His office of Mediator, took up His abode in the tabernacle. The cloud that hovered above the mercy-seat of the ark of the covenant that stood in the holiest place, was this Angel, the Christ. This visible, material cloud, together with Moses' tabernacle formed in that epoch Christ's earthy

appearance. What a remarkable type, was this tabernacle, of the Christ, of the incarnate Son of God, of the indwelling of God in Christ and of Christ in His body. The tabernacle, on account of the indwelling of Christ, and of God, in it, was, as it were, a thing alive. From out of it came a voice, the voice of Christ and of God speaking through Him His word to His people. And if we now, as we should, associate with this tabernacle the typical priest with the sacrifice by blood, then this structure stands out in our minds as the perfect prefiguration of Christ in His office of prophet, priest, and king.

G. M. O.

## Zion's Light Is Come

Arise, shine; for thy light is come, and the glory of the Lord is risen upon thee. For, behold, the darkness shall cover the earth, and gross darkness the people: but the Lord shall rise upon thee, and his glory shall be upon thee. And the Gentiles shall come to thy light, and kings to the brightness of thy coming.  
Isa. 60:1-3.

It is night. Darkness covers the earth,—a darkness not of a night with stars shining in its heavens, but the darkness of a night with skies overcast with a thick, impenetrable cloud—the cloud of the wrath of God revealed from heaven against all ungodliness and unrighteousness of men, who hold the truth in unrighteousness. Such is the nature of the darkness of which the prophet here speaks. It is a terrible darkness, unmixed with any light whatever, thus total and absolute. It is the darkness that fell when man, giving ear to the devil transgressed the commandment of life, which he had received; and separated himself from God who was his true life. Then the sun of man's righteousness, and holiness, and knowledge did set, and horrible darkness covered the earth—the darkness of corruption of the whole nature of man, thus the darkness of sin, and guilt and death spiritual, of all unrighteousness, wickedness, maliciousness, murder, deceit, bitterness and destruction, of walking in the counsel of the ungodly, of standing in the way of sinner and of sitting in the seat of the scornful, the darkness of rage, of the people imagining a vain thing, of kings of the earth setting themselves, and the rulers taking counsel against the Lord, the darkness of manifold misery and woe of every description, of the weeping of blank despair and unutterable weariness.

Such is the darkness of the night that set in when

the sun of man's original righteousness set. And this darkness is great, absolute. For, though man may be spiritually blind, he retained after the fall his rational eye, perception. And what may be known of God is manifest in him. The invisible things of God are clearly seen and understood by him. But the pure light from heaven is in him darkness. For his eye, rational perception, is evil. He holds under the truth in unrighteousness. He insists that the virtues of God are vices, that the loveliness of God is unloveliness, that the purity of God is vileness, that the wisdom of God is foolishness. So man changed the glory of the incorruptible God into an image made like unto the corruptible creature. Thus even the light in man is darkness. How great then this darkness.

But God promised, "I will put enmity between thee and the woman. . . ." It is the promise of the coming of the light, of light that spells forgiveness of sin and deliverance from its power, thus of light that is righteousness, holiness, purity of heart, of light that is love and faith in God and fear of His name, of fellowship with God, of a being satisfied with His likeness. It is the promise of Him who is the light of the world, of Zion, the resurrection and the life, the sanctification, righteousness, wisdom and redemption of His people—Christ Jesus. Thus it is the promise of the rising of the glory of the Lord, of the dawn of a new day.

And this day *has* dawned. The promise is fulfilled. Such surely is the implication of the shout of joy of the prophet, "Arise, shine, for thy light is come, and the glory of the Lord is risen upon thee."

God sent His eternal Son into the world, His only begotten. He took upon Him the form of a servant, and became like unto man, assumed the true human nature, with all its infirmities, sin excepted. Him God wounded for our transgressions, and bruised for our iniquities: the chastisement of our peace was upon Him. And having glorified God on the earth, and having finished the work which the Father gave Him to do, He ascended from His cross into heaven, after having tasted death for His people. And there in heaven, the Father glorified Him with His, the Father's, own self with the glory which He, in His office of mediator, had with the Father in His counsel before the world was. For it was the Father's will that in Him all fulness should dwell. So was He mightily exalted, and received a name above every name. For He had become obedient unto death, even unto the death of the cross. And as so glorified, He, the Lord of heavenly glory and beauty, rose upon His church, shone (and shines) in the hearts of those given Him by the Father, of those chosen in Him unto life eternal, and thus also set together with Him in heavenly places,—upon these He rose as to His glory through His pouring out His Spirit upon them, upon Zion, only, and upon none other. Such is indeed the teaching of the prophet. "The glory of the Lord is risen upon *thee*. *Thy* light is come". The pro-

noun *thee* signifies *Zion*. And the possessive pronoun *thy* sets forth Christ as belonging only to Zion, to His people. How could it be otherwise. It is this people only who with Him was crucified, buried and resurrected. Thus the new day dawned only for and in Zion. And therefore even after the rising of the glory of the Lord, the great darkness continued to cover the earth, and gross darkness the people. Such certainly is the plain implication of the prophet's words, "For, behold, the darkness shall cover the earth. . . . but the Lord shall rise *upon thee*, and His glory shall be seen *upon thee*."

Upon the children of *Zion* then is His glory seen. These *children* partake of His fulness. *They* come into the possession of the content of the promise. These He saves from all their sins. In *their* hearts He pours His love. In *them* does the life that is in Him abound. *These* are conformed according to His image, and shew forth His glory. In *Zion* has the new day dawned. But gross darkness covers the people. The day has dawned, the Sun is risen; yet, beyond the borders of *Zion* it is still night.

And therefore let *Zion* arise and shine—shine in that darkness. "Arise, shine: for thy light is come. . ." Let the children of *Zion* shine, shew forth their glory, which is the glory of Christ, through confessing His name, and witnessing for the truth, and through their walking in the way of His commands, in a word, through their walking in those good works which He prepared. Let these children not put the glory of Christ in them under a bushel, obscure this glory through the works of their flesh. But let them be conformed according to the renewal of their minds, in order that their light may shine forth.

And in this gross darkness their light shines. The world, the disobedient, all such who are destined to perish in their unbelief, do not comprehend the light spiritually. They do not love the light, and, as so loving, come to the light and be saved. Though they rationally perceive the light, they despise Christ. The light in them is darkness and gross darkness therefore will continue to cover the earth.

However, the Gentiles, the elect of God among the Gentiles, will come to the light, and kings to the brightness will no longer cover the earth, as it will have been gather His church. But gross darkness will cover the earth, until the final rising of the Sun of righteousness, through the second return of Christ. Then there will be new heavens and a new earth upon which Christ will appear with His people in glory. Then gross darkness will no longer cover the earth, as it will have been cleansed from the race of godless men who are now corrupting it. The whole earth will then be bathed in the glory of the Lord as shewn forth by His body, the church.

G. M. O.